ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
25 Δεκεμβρίου 1933	ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ	Ἐσωτερικοῦ . . . . Δρχ. 75
Ἔτος Α'.—Ἀριθ. φύλλου 19	ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ	Ἐξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5
Τιμὴ τεύχους Δρχ. 3	Γραφεῖα: Σόλωνος 18α	Ἀμερικῆς . . . Δολλάριον 1
		Αἰγύπτου . . . . Γ. Δ. 25

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Μέσα στὴν ἀπέραντη ἔρημο, κάτω ἀπὸ τὰ λαμπερὰ ἄστρα, τὸ καραβάνι κοιμότανε βαθειά... Ἄνθρωποι καὶ καμῆλες, ὕστερα ἀπὸ τὴν καυτερὴ μέρα, βρίσκαν τὴν ξεκούραση στὴ δροσιὰ τῆς νύχτας... Μόνο οἱ τρεῖς μάγοι βασιλιάδες, ὁ Μελχιώρ, ὁ Ἀράζ καὶ ὁ Νίμπαν ξάγρυπνοι καμάρωναν τὸ ἀχτινοβόλο ἀστέρι, πού, ἀόρατο γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ὡδηγοῦσε στὸ προσκύνημα τοῦ νεογέννητου βρέφους τῆς Βηθλεέμ.

—Αὔριο φτάνομε πιά, εἶπε ὁ Νίμπαν... Ἔφερα τὰ καλλίτερα μυρωδικὰ τῆς χώρας μου, γιὰ ν' ἀλείψω τὰ πόδια τοῦ νέου βρέφους. Ἡ Σμύρνα μου θἆναι τὸ δῶρο μου πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ποὺ γεννιέται.

—Ἐγὼ τοῦφερα τὸ πολύτιμο χρυσάφι, ποὺ τὰ ποτάμια τοῦ τόπου μου καταστ α λ ά ζ ο υ ν στὶς ὄχθες των. Τὸ δῶρο μου θὰ τὸν ἀναδείξη βασιλέατοῦ κόσμου, εἶπε ὁ Μελχιώρ.

—Μόνο φτωχὸ λιβάνι τοῦ φέρνω ἐγὼ γιὰ δῶρο, εἶπε ὁ Ἀράζ Θυμίαμα ἄξιο γιὰ κεῖνον ποὺ εἶναι ἀνώτερος κι' ἀπὸ ἄνθρωπος κι' ἀπὸ βασιλιᾶς. Στὸ Θεὸ ποὺ γεννιέται.

Πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ κατασκήνωμα τῶν σοφῶν μάγων, μέσα στὸ πλῆθος τῶν σκλάβων καὶ τῶν καμηλιέρηδων, μιὰ εὐγενικιὰ γυναίκα

...Καὶ τὸ Θεῖο παιδάκι χαμογελοῦσε...

προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὴν ἀρχοντιά της μέσα στὰ φτωχικὰ ροῦχα τῆς σκλάβας... Εἶναι ἡ Βελιτά, ἡ ὡραία γυναῖκα τοῦ Μελχιώρ... Μέρες τώρα ἡ ζήλεια κατάτρωγε τὴν καρδιά της... Ἔβλεπε τὸ βασιλῆ νὰ κλείνῃ μέσα σὲ πολύτιμα σεντούκια τοὺς καλλίτερους θησαυρούς του, δῶρο ποιὸς ξέρει σὲ ποιὸν ἄρχοντα, ποὺ ἴσως θὰ τοῦδινε γιὰ γυναῖκα τὴν κόρη του... Πῶς τὸ φοβόταν αὐτὸ ἡ Βελιτά... Ὁ Μελχιὼρ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ μιὰν ἄλλη στὴ θέση της, ἀφοῦ δὲν τοῦ εἶχε χαρίσει τὸ γυιὸ ποὺ περίμενε, γιὰ νὰ στερεώσῃ τὴ βασιλεία του. Τῆς ἔλεγε πὼς γεννήθηκε ἕνας καινούριος θεὸς καὶ πήγαινε στὸ προσκύνημά του... μὰ ἡ Βελίτα δὲν τὸν πίστευε. Γι' αὐτὸ ἀκολούθησε μυστικὰ τὸ καραβάνι.

—Μητέρα διψῶ, καίγομαι... δός μου νεράκι... ἀκούστηκε μιὰ ραγισμένη φωνὴ παιδιοῦ... Ἦταν τὸ παιδὶ μιᾶς σκλάβας ποὺ τὄκαιγε ὁ πυρετός... τὸ νερὸ εἶχε σωθῆ κι' οἱ βασιλιάδες τὄδιναν λίγο-λίγο στὸ πλῆθος. Ἡ μάννα τοῦ ἄρρωστου εἶχε σώσει τὸ δικό της. Ἡ Βελιτὰ κοίταξε τὸ μικρὸ μπουκαλάκι της ποὺ εἶχε ἀκόμα λίγες σταγόνες. Τὰ φλογισμένα χείλια τοῦ παιδιοῦ ζήτησαν πάλι νερὸ κι' ἡ Βελιτὰ ποὺ στὴν ψυχή της ἔκαιγε ἡ λαχτάρα τῆς μάννας, δὲν ἐδίσταση πιά..." Ἔχωσε στὸ μισάνοιχτο στόμα τοῦ ἄρρωστου τὸ μικρὸ δοχεῖο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της.

—Εὐχαριστῶ, ἀδελφή, εἶπε ἡ μάννα τοῦ παιδιοῦ στὴ Βελιτά... καὶ τὸ παιδάκι ἄνοιξε τὰ γαλανὰ μάτια του καὶ κοίταξε τ' ἄστρα, κτυπῶντας τὰ χεράκια του.

—Νά το, μαννοῦλα μου, πάλι τ' ἀστέρι τὸ μεγάλο, ποὺ φέγγει σὰν ἥλιος καὶ μᾶς προσκαλεῖ...

—Δυστυχία μου... Τὸ παιδάκι μου θἄχῃ πολὺ πυρεττὸ καὶ παραμιλεῖ!

Μὰ ἡ Βελιτὰ σήκωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ κατὰ τὴ διεύθυνση ποὺ βλεπε τὸ παιδάκι καὶ γιὰ πρώτη φορὰ εἶδε κι' αὐτὴ τὸ λαμπρὸ ἀστέρι τῆς Βηθλεέμ...

Ἡ καρδιά της γέμισε ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ πίστη... Τώρα τὸ ἤξερε καλά, πὼς ὁ σοφὸς Μελχιὼρ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια καὶ πὼς ἕνας Θεὸς γεννιόταν ἐκεῖ κάτω. Ἕνας Θεὸς ποὺ ἔνοιωθε ἀπὸ πόνο καὶ ποὺ θὰ τῆς ἔδινε κεῖνο ποὺ ποθοῦσε... Μήπως δὲν τῆς εἶχε δείξει τὸ ἄστρο του μόλις ἔκαμε μιὰ μικρὴ θυσία γιὰ τ' ἀθῶο ἄρρωστο πλασματάκι ποὺ διψοῦσε. .

Τὴν ἄλλη μέρα μέσα στὸ ταπεινὸ σπήλαιο οἱ σοφοὶ βασιλιάδες εἶχαν ἀραδιάσει τὰ πλούσια δῶρα τους... Εἶχαν τετειώσει τὸ προσκύνημα τους κι' ἑτοιμαζόντουσαν. Μὰ ὁ Μελχιὼρ ἔμεινε πίσω περίεργος νὰ δῆ, τί εἶχε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ νέο Θεὸ ἡ φτωχὴ σκλάβα, ποὺ μὲ τόση ἐπιμονὴ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ προσκυνήσῃ καὶ κείνη τὸ νεογέννητο.

—Μητέρα τοῦ ὡραίου αὐτοῦ παιδιοῦ μὲ τὰ γαλανὰ ἀθῶα ματάκια, ἂν εἶναι ἀλήθεια Θεὸς τὸ παιδί σου, ἄκουσε τὴν παράκλησή μου... Εἶσαι γυναῖκα καὶ νοιώθεις τὸν πόνο μου... Θέλω ἕνα παιδάκι κι' ἐγὼ ν' ἀποκτήσω... Θέλω ἕνα διάδοχο γιὰ τὸ βασιλῆ ποὺ μοῦκαμε τὴν τιμὴ νὰ μὲ κάμῃ γυναῖκα του...

Ὁ Μελχιὼρ ἔνοιωθε τὴν ψυχή του νὰ πνίγεται ἀπὸ συγκίνηση... Ἡ τρεμουλιαστὴ φωνὴ κι' ἡ ὡραία μορφὴ ποὺ ἀχτινοβολοῦσε μέσ' τὰ φτωχικὰ ροῦχα, ἔμοιαζε τόσο μὲ τὴ Βελιτά του... Ὕστερα κεῖνο τὸ δαχτυλίδι ποὺ πρόσφερε στὴ φάτνη, τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς εἶχε κάμει δῶρο στὸ γάμο της.

—Βελιτά... Βελιτά μου... εἶπε κι' ἀνακήκωσε τὴ γονατιστὴ σκλάβα.

—Θὰ γίνῃ ὅ,τι ποθεῖς, εἶπε γλυκὰ κι' ἁπλᾶ ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ θεῖο παιδάκι χαμογελοῦσε, καθὼς ἔφευγε τὸ ἀγαπημένο ζευγάρι...

Τ' ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ ἀχτινοβολοῦσε ἀκόμα πιὸ λαμπερὸ πάνω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σπήλαιο...

ΣΟΦΑΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΣΤΟ ΣΚΙ

—Ἂν πάρῃς καλοὺς βαθμοὺς στὸ Λύκειο, Γιαννάκη σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πάω γιὰ τὶς διακοπὲς τοῦ νέου ἔτους στὸ Σαμονί.

Ὁ Γιαννάκης ἕνα παιδὶ δέκα τεσσάρων χρόνων ποὺ κατοικοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς του στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του.

—Ἀλήθεια μοῦ λές, πατέρα! Καὶ θὰ δοῦμε καὶ τὸ Λευκὸ Ὄρος;

Καὶ βέβαια θὰ τό δοῦμε. Ἂν δὲν τὸ βλέπῃ κανεὶς ἀπ' ἐκεῖ δὲν ξέρω ἀπό ποὺ θὰ τὸ δῆ.

—Καὶ θὰ ἔχῃ πολὺ χιόνι;

—Ἔχει πάντα χιόνι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ στὸ Σαμονί.

—Καὶ θὰ μάθω καὶ σκί;

—Φθάνει νὰ θέλῃς.

Ὁ Γιαννάκης κόντευε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά του,

Δὲν εἶχε ποτὲ βρεθῆ στὸ βουνό, γιατὶ περνοῦσε τὶς διακοπὲς του στὸ παραθαλάσσιο. Ἦταν καιρὸς ποὺ εἶχε ἐκφράσει αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία στὸν πατέρα του καὶ νὰ ποὺ θὰ γινόταν πραγματικότης.

—Μὴ ξεχνᾶς ὅμως, ἐπρόσθεσε ὁ πατέρας, πὼς πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ δῶ τοὺς βαθμούς σου.

Κατὰ τὰ φαινόμενα οἱ βαθμοὶ τοῦ Γιαννάκη θὰ ἱκανοποιήσουν ἀπολύτως τὸν πατέρα του, γιατὶ τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων ὅλοι ἡ οἰκογένεια ξεκινοῦσε γιὰ τὸ Σαμονί.

Ὁ Γιαννάκης καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ δὲν χόρταινε νὰ κυττάζῃ, κι' ὅταν τέλος φθάσανε στὸ Σαμονὶ καὶ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ τραῖνο τὸ χιόνι ἔπεφτε ἀρκετὰ πυκνὸ κι' ὅλα τριγύρω ἦσαν κατάλευκα.

Ἐγκατεστάθησαν σ' ἕνα ὡραῖο ξενοδοχεῖο, κι' ἀπὸ τὰ παράθυρα του ὁ Γιαννάκης μποροῦσε νὰ παρακολουθῆ ὅλο τὸ θαυμάσιο πανόραμα ποὺ ἡ ὀροσειρὲς τοῦ Λευκοῦ Ὄρους ἁπλώνανε μπροστά του.

—Λοιπὸν Γιαννάκη, ρώτησε ὁ πατέρας εἶσαι εὐχαριστημένος.

—Ξετρελλαμμένος, πατέρα μου, ἀλλὰ πότε θἀρχίσω μαθήματα σκί;

—Σὰν πολὺ βιαστικὸ σὲ βλέπω!

—Μά, πατέρα, δὲν ἔχω νὰ χάσω καιρό. Εἶδα πὼς σὲ δεκαπέντε μέρες διοργανώνεται ἐδῶ ἕνα διεθνὲς διαγώνισμα σκί, καὶ πρέπει ἀπολύτως νὰ διαγωνισθῶ κι' ἐγώ.

—Παιδί μου, δὲν εἶσαι στὰ καλά σου. Ἀκόμη δὲν ξέρεις πῶς φοροῦν τὰ σκὶ καὶ νομίζεις πὼς μπορεῖς σὲ δεκαπέντε μέρες νὰ διαγωνισθῆς μὲ ἄλλους ποὺ χρόνια κάνουν σκί;

—Γιατὶ ὄχι, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ πετύχω.

—Θὰ τὸ δοῦμε, θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε

ὁ πατέρας τοῦ Γιαννάκη κουνῶντας μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι.

*
* *

Τὴν ἑπομένη ὁ Γιαννάκης ἔκανε τὸ πρῶτο του μάθημα. Κι' ὁ καθηγητής του ἀποροῦσε γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ τύχαινε ἕνας τέτοιος μαθητής.

Μέσα σὲ λίγες μέρες ὁ Γιαννάκης εἶχε καταπληκτικὰ προοδεύσει κι' ὁ καθηγητής του δὲν ἔπαυε νὰ λέῃ πὼς ἂν δὲν ἤξερε πὼς ὁ ἴδιος τοῦ εἶχε δώσει τὸ πρῶτο του μάθημα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ μαθητής του δὲν ἔκανε σκὶ τουλάχιστο ἀπὸ τέσσαρα χρόνια.

Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ διεθνὲς διαγώνισμα ὁ Γιαννάκης τὸν ρώτησε.

—Τὶ λέτε, μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ λάβω μέρος.

—Τὶ νὰ σοῦ πῶ παιδί μου μαζύ σου τἄχω χάσει, ἀλλὰ δὲν μπορῶ βέβαια νὰ σοῦ συμβουλεύσω νὰ ἐγγραφῆς καὶ στὸ διαγώνισμα.

—Καὶ τὶ ἔχω νὰ χάσω;

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἀποφασιστικὸς ὅπως ἤξερε νἆναι ἔσπευσε νὰ γράψῃ τὸ νομά του στὸν κατάλογο.

Τέλος ἔφθασε ἡ μεγάλη μέρα. Κόσμος πολὺς ἦταν ἐκεῖ συγκεντρωμένος, γιατὶ εἶχαν ἔρθῃ ἀπὸ παντοῦ γιὰ νὰ παραστοῦν στὸν διεθνῆ διαγωνισμό.

Ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια ὅλοι οἱ διαγωνιζόμενοι καθένας μὲ τὴ σειρά του ἔκαναν τὴν ἐπίδειξι τους μπροστὰ στὸν συγκεντρωμένο κόσμο.

Ὅταν ἤρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Γιαννάκη ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ γελᾶ βλέποντας τὸ νέο αὐτὸ παιδάκι ποὺ ἤθελε νὰ παραβγῆ μὲ τοὺς μεγάλους.

Τὸ γέλιο τους ὅμως δὲν κράτησε γιατὶ ὁ Γιαννάκης, πέρνοντας φόρα βρέθηκε μὲ μιᾶς στὴν πίστα, κι' ἀπ' ἐκεῖ μὲ ὅλους τοὺς ὅρους τῆς τέχνης ἐξετέλεσε ἕνα πήδημα ποὺ ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγές.

Ὁ Γιαννάκης ἦταν ὁ νικητὴς τοῦ διεθνοῦς διαγωνισμοῦ τοῦ σκί.

Τὸν σήκωσαν στὰ χέρια, οἱ δημοσιογράφοι τοῦ πῆραν συνεντεύξεις, ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του τὰ εἶχαν χαμένα, κι' ὁ καθηγητής του νόμιζε πὼς ὠνειρευόταν.

— Βλέπετε, τοὺς λέει ὁ Γιαννάκης, εἶχα προαίσθημα πὼς θὰ κέρδιζα!

—Ἀσφαλῶς θὰ κάνετε σκὶ ἀπὸ τὴν κούνια σας, τοῦ λέει ἕνας Ἀμερικανὸς ρεπόρτερ.

—Ὄχι, κύριε, ἀπαντᾶ γελῶντας ὁ Γιαννάκης, ἄρχισα μόλις πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν.

—Ἔχομε λοιπὸν ἄδικο, ἐμεῖς οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ λέμε, πῶς ἡ ἐπιτυχία ἀνήκει στοὺς τολμηρούς; Καὶ εἰς ἀνώτερα μικρέ μου φίλε!

Καὶ μιὰ δυνατὴ χειραψία ἦταν ὁ ἐπίλογος.

Ἀνέκδοτα

Ἡ χρησιμότης τῆς φιλοσοφίας

Ἐρωτοῦσαν κἄποτε τὸν σοφὸ Ἀντισθένη τί εἶχε ἀποκομίση ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς φιλοσοφίας.

—Τὸ προσόν, ἀπήντησε ἐκεῖνος, νὰ ἠμπορῶ νὰ συνομιλῶ μὲ τὸ ἑαυτό μου.

***

Πειρατὴς καὶ Κατακτητής

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατηγοροῦσε μίαν ἡμέρα ἕνα πειρατὴ γιὰ τὸ ἐπάγγελμα του.

—Εἶμαι πειρατὴς ἀπήντησε ἐκεῖνος γιατὶ δὲν ἔχω παρὰ μόνον ἕνα σκάφος, ἂν εἶχα ἕνα ὁλόκληρο στόλο θὰ ἤμουν ἁπλούστατα κατακτητής.

***

Ἀκαταμάχητος ἀῳδεῖρις

Ἄνας σοφιστὴς διετείνετο ἤτι ἡ κίνησις δὲν ὑφίσταται στὴν φύσι.

Ἀντὶ ἄλλης ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, ὁ Διογένης παρευρισκόμενος ἐκείνη τὴν στιγμή, σηκώθηκε καὶ περπάτησε.

Ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ

Ὁ Λάμπης ἀφοῦ εἶδε τἀδέλφια του νὰ τὸν κυττάζουν γεμᾶτα περιέργεια καὶ λαχτάρα, ἐξακολούθησε νὰ μιλῆ γιὰ τὴν Ἀθηνᾶ.

—Εἴπαμε λοιπὸν πὼς ἡ Ἀθηνᾶ συμβολίζει τὴν «ἀστραπὴ» καὶ φυσικὰ σ' αὐτὴ τὴν πρώτη της σημασία ἡ Ἀθηνᾶ εἶναι φοβερή, καταστρεπτική, μεγαλοπρεπής... Κρατάει στὰ χέρια της τὸν κεραυνὸ τοῦ πατέρα της τοῦ Δία... Ἐμπνέει τὸν τρόμο καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀθανάτους... ἔτσι σιγὰ-σιγὰ γίνεται θεὰ πολέμου... Προστατεύει τοὺς ἥρωες, τοὺς γενναίους καὶ τοὺς δίδει τὴ νίκη.

—Ὅπως στὴν Ἰλιάδα νομίζω, εἶπε ἡ Ἄννα, προστατεύει τὸν Διομήδη.

—Ναὶ μὰ ἡ Ἀθηνᾶ βοηθοῦσε καὶ τὸν Ὀδυσσέα γιατὶ ἦταν ἔξυπνος... ἔτσι λέει τὸ βιβλίο μου εἶπε ὁ Παῦλος ἐνθουσιασμένος ποὺ τὸ θυμήθηκε.

—Μὴ βιάζεσαι θὰ φθάσωμε καὶ σ' αὐτὸ Παῦλο, εἶπε ὁ Λάμπης... Τώρα μιλοῦμε γιὰ τὴν Ἀρεία Ἀθηνᾶ τὴ θεὰ τοῦ πολέμου...

—Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι μαζὶ θεὰ τοῦ πολέμου καὶ θεὰ τῆς εἰρήνης; Εἶπε ἡ Ἄννα.

—Προσέξετε νὰ τὸ καταλάβετε... Ἡ Ἀθηνᾶ εἶναι θεὰ τοῦ γενναίου καὶ τακτικοῦ πολέμου ποὺ φέρνει τὴ Νίκη... Μὰ μὲ τὴ νίκη οἱ ἐχθροὶ ταπεινώνονται καὶ ἡ νικήτρια χώρα ἀποκτᾶ τὴν ἐξασφαλισμένη καὶ σίγουρη εἰρήνη... Τὴν εἰρήνη ποὺ φέρνει ἡ Νίκη.

—Τώρα κατάλαβα φώναξε μὲ χαρὰ ἡ Ἄννα, γιατὶ στὴν Ἀκρόπολι ἔχουν ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης καὶ παραπέρα στὸ Ἐρέχθειο μᾶς δείχνουν τὴν ἐλιὰ τὸ σύμβολο τῆς εἰρήνης ποὺ ἡ Ἀθηνᾶ χάρισε στὴν πόλι...

—Ἀκριβῶς Ἄννα, μὰ στὴν εἰρηνικὴ ἐποχὴ κάθε πολιτεία προοδεύει... Ἀναπτύσει τὶς τέχνες καὶ τὴν ἐργατικότητα της... κι' ἡ Ἀθηνᾶ στὴν Ἀκρόπολι λατρευόταν καὶ σὰν «Ἐργάνη Ἀθηνᾶ» δηλαδὴ προστάτρια τῆς ἐργασίας.

—Ναὶ ἐγὼ διάβασα στὸ βιβλίο μου μιὰ ἱστορία ποὺ λέει πὼς ἡ Ἀθηνᾶ ἦταν ἡ καλλίτερη ἀνυφάντρα εἶπε ἡ Κλειὼ εὐχαριστημένη ποὺ ἤξερε κι' αὐτὴ κάτι.

—Πές μας τὴν τὴν ἱστορία αὐτὴ Κλειώ;

— Νά! ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ κοπέλλα Ἀθηναία ποὺ τὴν λέγαν Ἀράχνη... αὐτὴ καυχήθηκε πὼς ὑφαίνει καλλίτερα ἀπὸ τὴν θεὰ Ἀθηνᾶ. Ἐκείνη θυμωμένη δέχθηκε νὰ δείξουν τὴν τέχνη τους. Ἡ Ἀθηνᾶ νίκησε καὶ ἀπὸ τότε ἡ περήφανη κοπέλλα μεταμορφώθηκε γιὰ τιμωρία της σὲ ἀράχνη ποὺ ὅλο ὑφαίνει στοὺς τοίχους...

— Ὡραῖα τὰ εἶπες Κλειώ... Ἂς λύσωμε τώρα καὶ τὴν ἀπορία τοῦ Παύλου, γιατὶ ἡ Ἀθηνᾶ προστατεύει τὸν ἔξυπνο Ὀδυσσέα. Τοῦ τὸ λέει ἡ ἴδια ὅταν τὸν βρίσκει πρωτοφτασμένο στὴν Ἰθάκη... Ὁ Ὀδυσσέας δὲν γνωρίζει τὴν Ἀθηνᾶ γιατὶ εἶναι μεταμορφωμένη σὲ βοσκόπουλο.

«Ποιὸς εἶσαι τοῦ λέει ξένε;» Κι' αὐτὸς γιὰ νὰ μὴν φανερωθῆ τῆς ἀραδιάζει ἕνα σωρὸ ἔξυπνες ἐφευρέσεις. Τότε ἡ Ἀθηνᾶ τὸν κτυπᾶ στὸν ὦμο φιλικὰ καὶ τοῦ λέει:

— «Πολυμήχανε Ὀδυσσέα, οὔτε στὴν πατρίδα σου δὲν ἀφίνεις τοὺς δόλους... Σὲ καμαρώνω γιατὶ εἶσαι ὁ ἔξυπνώτερος ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, ὅπως εἶμαι κι' ἐγὼ ἡ ἐξυπνώτερη ἀνάμεσα στοὺς θεούς.

«Ἡ Ἀθηνᾶ λοιπὸν ποὺ ὅπως λέει ὁ μῦθος πήδηξε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Δία, συμβολίζει τὴν ἐξυπνάδα, τὴν πρόοδο, τὸ Πνεῦμα καὶ γενικὰ τὸν Πολιτισμό.

«Εἶναι ἡ προστάτρια τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἡ θεὰ τῆς Σοφίας... Ἡ σοβαρώτερη ἡ σοφώτερη καὶ ἡ ἁγνότερη θεά... Εἶναι ἡ πιὸ ἀγαπημένη κόρη τοῦ Δία, τὸ καμάρι τοῦ Ὀλύμπου.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΓΡΗΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσε μιὰ γρηὰ βασίλισσα, μὰ τόσο γρηά, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ οὔτε δόντια οὔτε μαλλιά.

Τὸ κεφάλι της πηγαινορχόταν σὰν τὰ φύλλα ποὺ σειοῦνται ἀπὸ τὸν ἄνεμο, τὰ μάτια της τἄβλεπαν ὅλα θαμπωμένα τριγύρω, ἡ μύτη της κόντευε ν' ἀγγίξῃ τὸ πηγοῦνι της καὶ τὸ κορμί της ἦταν τόσο κυρτωμένο ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς ἀπὸ τὰ νειάτα της θἄτανε κακοφτιαγμένη.

Μιὰ μέρα μιὰ μάγισσα παρουσιάτηκε μπροστά της καὶ τὴ ρώτησε: «Θἄθελες νὰ ξαναγίνῃς νέα;»—«Ἂν τὸ ἤθελα ἀπήντησε ἡ βασίλισσα, θἄδινα ὅλα μου τὰ χρυσαφικὰ γιὰ νὰ ξαναγινόμουνα εἴκοσι χρόνων!»—«Πρέπει γι' αὐτό, τῆς εἶπε τότε ἡ μάγισσα νὰ δώσῃς σὲ κἄποιον ἄλλον τὰ γεράματα σου καὶ νὰ τοῦ πάρῃς τὰ νειάτα του. Μὰ ποιὸς θἄναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ πάρῃ τὰ ἑκατό σου χρόνια;»

Ἡ γρηὰ βασίλισσα ἔστειλε ἀμέσως ἀπεσταλμένους σ' ὅλη τὴ πολιτεία γιὰ νὰ ζητήσῃ ποιὸς θἄταν ἐκεῖνος ποὺ θἄθελε ν' ἀνταλλάξῃ τὰ νειάτα του μὲ τὰ γεράματα της.

Ἤρθανε πολλοί, ποὺ νόμιζαν πὼς μὲ χαρὰ θὰ δίνανε τὰ νειάτα τους γιὰ τὰ παραμυθένια πλούτη τῆς βασίλισσας, μὰ σὰν τὴν βλέπανε στὰ χάλια ποὔτανε, σὰν τὴν βλέπανε νὰ βήχῃ, νὰ φτύνῃ, νὰ πονάῃ σ' ὅλο της τὸ κορμί, νὰ ζῇ μονάχα μὲ σοῦπα καὶ μὲ γάλα, γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ οὔτ' ἕνα δόντι γιὰ νὰ μασήσῃ, φεύγανε λέγοντας πὼς προτιμοῦσαν νὰ ζητιανεύουν παρὰ νὰ εἶνε σ' αὐτὰ τὰ χάλια.

Στὸ τέλος παρουσιάστηκε μιὰ πεντάμορφη χωριατοπούλα, ποὺ ζήτησε τὸ στέμμα χαρίζοντας τὰ νειάτα της.

Ἡ βασίλισσα στὴν ἀρχὴ ἐθύμωσε. Τί αὐθάδεια ἦταν αὐτή; Δὲν ἔφθανε νὰ δώσῃ ὅλα της τὰ χρυσαφικά, ἔπρεπε τώρα νὰ δώσῃ καὶ τὸ βασίλειο της!

—«Ἂς τὸ μοιράσωμε, εἶπε τέλος στὴν ὄμορφη χωριατοπούλα. Θὰ κρατήσω ἐγὼ τὸ μισό μου βασίλειο καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ ἄλλο μισό. Μοῦ φαίνεται πὼς σοῦ φθάνει καὶ σοῦ παραφθάνει!

—«Ὄχι ἀπήντησε ἡ κοπέλλα, τὸ θέλω ὁλόκληρο ἢ τίποτα. Ἄφησε μου τὰ νειάτα μου καὶ τὴ χαρά τους καὶ σ' ἀφίνω κι' ἐγὼ τὰ γεράματα σου καὶ τὸ βασίλειο σου.

—«Καὶ τί θὰ κάνω ἐγώ, ρώτησε ἡ γρηὰ βασίλισσα, σὰν δὲ θ' ἄχω πιὰ βασίλειο;

—«Θὰ γελᾶς, θὰ χορεύῃς καὶ θὰ τραγουδᾶς σὰν κι' ἐμένα ἀπήντησε ἡ χωριατοπούλα. Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἄρχισε νὰ γελάῃ, νὰ χορεύῃ καὶ νὰ τραγουδάῃ.

Ἡ βασίλισσα ποὺ δὲ μποροῦσε σχεδὸν νὰ κουνηθῇ τὴ ρώτησε τότε:

—«Καὶ σὺ τὶ θὰ κάνῃς σὰν πάρῃς τὴ θέσι μου; Δὲν ξέρεις τὶ θὰ πῇ γεράματα!

—«Δὲν τὸ ξέρω, κι' οὔτε ξέρω τὶ θὰ κάνω Μὰ νά, θέλω νὰ δοκιμάσω, γιατὶ ἄκουσα νὰ λένε πὼς εἶνε ὡραῖο νἆναι κανεὶς βασίλισσα.

Ἐνῶ τὰ λέγανε αὐτὰ νὰ καὶ παρουσιάζεται πάλι ἡ μάγισσα.

—«Θέλεις, λέει στὴν χωριατοπούλα, νὰ δοκιμάσῃς πῶς θἄσαι σὰν θὰ γίνῃς μιὰ γρηὰ βασίλισσα;

—«Γιατὶ ὄχι, ἀπαντάει ἡ ὄμορφη κοπέλλα. Κι' ἀμέσως τὸ μέτωπό της γεμίζει ρυτίδες, τὰ μαλλιά της ἀσπρίζουν, τὸ κεφάλι της πηγαίνει δόθε κεῖθε, τὰ δόντια της πέφτουν, ἀρχίζει νὰ γκρινιάζῃ καὶ νὰ παραπονιέται. Ἡ μάγισσα ἀνοίγει ἕνα κουτάκι καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα πλῆθος ἀξιωματικοὺς καὶ αὐλοκόλακας ὅλοι μὲ πλούσια ροῦχα, ποὺ ἀρχίζουν νὰ τῆς κάνουν ὑποκλίσεις καὶ νὰ τῆς φιλοῦν τὸ χέρι. Σὲ λίγο τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμο μὲ τὰ ὡραιότερα φαγητά, μὲ τὰ σπανιώτερα φροῦτα μὲ τὰ νοστιμώτερα γλυκίσματα. Ἡ χωριατοπούλα ὅμως ποὺ εἶνε τώρα μιὰ γρηὰ βασίλισσα δὲν μπορεῖ τίποτα νὰ δοκιμάσῃ, γιατὶ δὲν τῆς ἔχει ἀπομείνει οὔτε ἕνα δόντι γιὰ νὰ μασήσῃ.

Ντρέπεται νὰ κυτάξῃ τριγύρω της, δὲν ξέρει οὔτε τὶ νὰ πῇ οὔτε τὶ νὰ κάνῃ. Βήχει, φτύνει, κυττάζεται στὸν καθρέφτη καὶ συχαίνεται τόν ἑαυτό της.

Ἡ πραγματικὴ βασίλισσα στὸ μεταξύ, στέκεται σὲ μιὰ γωνιά, γελάει κι' ἀρχίζει λίγο-λίγο νὰ γίνεται ὄμορφη. Τὰ μαλλιά της ξαναγίνονται ξανθά, τὰ δόντια της φυτρώνουν ἕνα-ἕνα, τὸ χρῶμα της ζωηρεύει καὶ ἡ κυρτωμένη πλάτη της ὅλο καὶ ἰσιώνει.

Σὰν κυττάζεται ὅμως στὸν καθρέφτη δὲν μπορεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἑαυτό της μ' αὐτὰ τὰ κοντὰ χωριάτικα ροῦχα ποὺ φορεῖ καὶ τὴν κάνουν νὰ μοιάζει σὰν κανένα κορίτσι τοῦ δρόμου. Οἱ ὑπηρέτες νομίζοντας πὼς εἶνε καμμιὰ ζητιάνα θέλουν νὰ τὴν διώξουν ἀπὸ τὸ παλάτι,

Τότε ἡ χωριατοπούλα λέει στὴ βασίλισσα:

—«Μοῦ φαίνεται πὼς κάναμε κι' οἱ δυὸ ἕνα πολὺ μεγάλο σφάλμα. Ἐγὼ δὲν ξέρω τὶ νὰ κάνω τὸ στέμμα κι' ἐσὺ δὲν ξέρεις τὶ νὰ κάνῃς χωρὶς αὐτό. Πᾶρτο πίσω καὶ δόσε μου τὰ φτωχικά μου ροῦχα.

Ἀμέσως ἔγινε ἡ ἀνταλλαγή. Ἡ βασίλισσα ξανάγινε γρηὰ καὶ ἡ χωριατοπούλα ξανάγινε νέα.

Κι' ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρὸ ἡ κάθε μία ἀπὸ τὸ μέρος της ἔλεγε σ' ὅσους ἤθελαν νὰ τῆς ἀκούσουν πὼς τοῦ κάκου γυρεύει κανεὶς ν' ἀλλάξῃ τὴν τύχη του μὲ τὴν τύχη ἑνὸς ἄλλου. Ὁ κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζήσῃ τὴ ζωή του περνῶντας ἀπὸ τὰ νειάτα στὰ γεράματα, ὅπως ἡ φύσις ἀπὸ τὴν ἄνοιξι τὸν χειμῶνα.

Γιὰ νὰ Γελᾶτε

Ἐπάγγελμα μιὰ φορὰ

—Τὶ δουλειὰ κάνεις;

—Ἐφευρέτης

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς μιὰ ἀπὸ τὶς ἐφευρέσεις σου;

—Δὲν ἔκαμα ἀκόμη καμμιά, ἀλλὰ προσπαθῶ νὰ κάμω.

Ὁ Ἄγγλος καὶ ὁ Ἀμερικάνος

Ἕνας Ἄγγλος κι' ἕνας Ἀμερικανὸς ἐσυζητοῦσαν ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἦταν ὁ πιὸ ἔξυπνος:

—Ἐμεῖς οἱ Ἀμερικανοὶ εἴμαστε ἡ ἐξυπνότερη ράτσα.

—Ἐμεῖς εἴμαστε πιὸ ἔξυπνοι ἀπὸ σᾶς, διεμαρτύρετο ὁ Ἄγγλος.

—Παραβγαίνουμε νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ νικήσῃ τὸν ἄλλον;

—Εὐχαρίστως. Θὰ ποῦμε ὁ καθένας μας μιὰ ἱστορία καὶ θὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο θὰ βρῇ νὰ πῇ κάτι πιὸ παράδοξο ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἀρχίσετε πρῶτος.

—Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἄρχισε ὁ Ἀμερικανός, ζοῦσε στὸ Σικάγο ἕνας εὐγενής...

—Περιττὸ νὰ πῆτε περισσότερα, εἶπεν ὁ Ἄγγλος διακόπτων, μ' ἐνικήσατε, δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ βρῶ μεγαλειτέρα παραδοξολογία ἀπ' αὐτήν.

Εὐφρόσδεκτος ἐρώτησις

Οἱ κάτοικοι μιᾶς πολυκατοικίας ὅταν γυρίζουν σπίτι τους πιὸ ἀργὰ ἀπὸ τὶς 11 τὴν νύχτα ὑποχρεοῦνται νὰ λένε τὸ ὄνομά τους περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο. Ὁ Κ. Κουτόχορτος φθάνει μιὰ νύχτα καὶ κάνει νὰ βγάλῃ τὸ ρολόγι του νὰ ἰδῇ τὶ ὥρα εἶναι ὅταν ἀντιλαμβάνεται ὅτι δὲν βρίσκεται στὴν τσέπη του. Ξυπνᾶ τότε τὸν θυρωρὸ καὶ τὸν ρωτᾷ:

—Μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ τὶ ὥρα εἶναι γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν πρέπει νὰ σᾶς πῶ τὸ ὄνομά μου;

Φυσικὰ ἕνα κτύπημα τῆς πόρτας ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ θυρωροῦ.

Ο. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Περίληψις προηγουμένων)

Ὁ Ρολάνδος Πέϊτζ θέλοντας νὰ καταρίψῃ κάποιο ρεκόρ μὲ τὸ ἀεροπλάνο του πέφτει σ' ἕνα νησὶ ποὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ φαίνεται ἀκατοίκητο. Συνοδεύεται ἀπὸ τὸν ἐξάδελφό του τὸν Γεράρδο ἕνα παιδὶ 17 ἐτῶν.

Ἐκεῖ πού τριγυρίζουν στὸ νησὶ βρίσκουν μία ἐγγαταλελειμμένη σπηλιὰ πειρατῶν μὲ ἀμύθητους θησαυρούς. Τρώγουν θαυμάσια, κοιμοῦνται σὲ μαλακὰ ντιβάνια ὅταν ἀνακαλύπτουν στὸ νησὶ μιὰ κοπέλλα ποὺ ζεῖ σὲ μιὰ σπηλιὰ μὲ τὴν ἄρρωστη μητέρα της.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἔφθασαν στὴ σπηλιὰ ποὺ ἦταν ἡ μητέρα τῆς νέας, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία μὲ ὕφος ἐξησθενημένο ξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ φύκια.

—Σοῦ φέρνω φίλους, μαμά, εἶπεν ἡ νέα ποὺ ἐπροπορεύετο.

—Ἀ! ὥστε ἐσωθήκαμε παιδί μου, εἶπεν ἡ ἡλικιωμένη κυρία.

— Τὸ ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, ὑποφέρετε σενιόρα;

— Δὲν ξέρω πιὰ ἂν ὑποφέρω... Ἔχω τόσον καιρὸ νὰ φάω... Μῆνες ἴσως... ἀπὸ τὸν καιρὸ πού...

— Ὄχι, μητέρα, εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ νέα, μόλις ἔχομε εἴκοσι μέρες ἐδῶ.

— Εἶναι δυνατόν, Ἐλβίρα;

— Μὴ μιλάτε, σενιόρα, αὐτὸ σᾶς κουράζει... Θὰ σᾶς μεταφέρωμε κάπου ἀλλοῦ ποὺ θὰ εἶσθε πιὸ ἀναπαυτικά.

— Στὸ ἄνδρον τῶν ληστῶν;

— Ναί, μὰ δὲν εἶναι κανεὶς ἐκεῖ καὶ δὲν θὰ γυρίσουν τώρα κοντά

— Ὄχι, κύριε, θὰ γυρίσουν...

— Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ σᾶς προστατεύσουμε ἐμεῖς.

— Κάνετε ὅτι θέλετε, ἀφῆστε με νὰ πεθάνω μόνο προστατεύσετε τὴν κόρη μου.

— Κανεὶς δὲν θὰ πεθάνη, ἐφώναξα, θὰ σᾶς περιποιηθοῦμε καὶ θὰ προστατεύσουμε τὴν κόρη σας, ἐμεῖς δὲν φοβόμαστε, εἴμαστε γενναῖοι.

— Μεταφέραμε μὲ μεγάλη δυσκολία τὴν ἀσθενῆ στὴ σπηλιὰ τῶν πειρατῶν καὶ ὅταν τὴν ἐξαπλώσαμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ντιβάνια δὲν ἐχρειάσθηκε πολὺ νὰ καταλάβουμε ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως πάθησι, ἀλλὰ ἁπλῶς ἐξάντλησι ἀπὸ τὶς κακουχίες.

Ὁ Ρολάνδος τὴς ἔδωσε ἕνα καφὲ ζεστὸ τὴν ἐσκέπασε καλὰ καὶ τὴς εἶπε νὰ κοιμηθῆ. Αὐτὴ μᾶς εὐχαρίστησε μ' ἕνα χαμόγελο εὐχαριστημένο μᾶς ξαναεῖπε νὰ προστατεύσουμε τὴν κόρη της κι' ὕστερα ἀποκοιμήθηκε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μικρὴ μᾶς ἐβοήθησε νὰ ἐγκατασταθοῦμε καλλίτερα καὶ βρήκαμε στὴν ἀποθήκη τῶν πειρατῶν διάφορα ροῦχα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐντυθήκαμε ὅλοι.

Ἡ Ἐλβίρα διάλεξε γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ τὴ μητέρα της ὅ,τι ἦταν δυνατὸν πιὸ ἁπλὰ καὶ ὁ Ρολάνδος κι' ἐγὼ ἀσχοληθήκαμε μὲ τὴν ἑτοιμασία τοῦ δείπνου.

Ὅταν εἴδαμε τὴ νεαρὰ ἰσπανιόλα μὲ τὸ φόρεμα ποὺ ἔβαλε τὴν βρήκαμε τόσο ὄμορφη, ὥστε τῆς τὸ ἐδείξαμε μὲ ὅλη μας τὴν εἰλικρίνεια. Μᾶς εὐχαρίστησε γιὰ τὸν θαυμασμό μας καὶ μᾶς ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα πὼς γρήγορα θὰ γινόταν καλὰ ἡ μητέρα της.

Ἐφάγαμε καλὰ ὕστερα ἐκαθίσαμε λίγο καὶ συνωμιλήσαμε καὶ σὲ λίγο ἐτόλμησα καὶ εἶπα:

—Σενιορίτα, δὲν μᾶς διηγηθήκατε ἀκόμη πῶς βρεθήκατε σ' αὐτὸ τὸ νησί;

—Θὰ σᾶς πῶ, κύριε, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ ἰσπανιόλα, ἄλλως τε ἡ περιέργεια σας εἶναι δικαιολογημένη. Λοιπὸν μάθετε πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅτι εἶμαι ἡ κόρη τοῦ δὸν Ἐστεβὰν Ἀλμίρο, ἑνὸς πλούσιου βιομηχάνου ποὺ ἔχει μεταλλεῖα ὑδραργύρου. Ὁ πατέρας μου σχετίζεται μὲ τοὺς μεγαλύτερους μεταλλουργοὺς τοῦ κόσμου καὶ ταξειδεύει συχνὰ στὴ Ἀμερική, στὴ Βραζιλία καὶ στὰ νησιὰ τῆς Αὐστραλίας. Χρησιμοποιεῖ γιὰ τὰ ταξείδια του αὐτὰ ἕνα γιώτ ποὺ ἔχει. Τὸ φετεινό του ταξεῖδι ἦταν στὴν Ἰαπωνία ὅπου θὰ ἐσυναντοῦσε πολλοὺς ξένους βιομηχάνους γιὰ νὰ ἱδρύσουν ὅλοι μαζὺ μιὰ μεγάλη Ἑταιρία.

«Ὅταν ἀπεφάσισε αὐτὸ τὸ ταξεῖδι τὸν παρεκάλεσα νὰ μᾶς πάρη κι' ἐμᾶς μαζύ του καὶ τὸ ἐδέχθηκε χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἄλλως τε ποὺ ἐταξειδεύαμε μαζύ του.

«Ἡ ἀναχώρησις ἔγινε ὑπὸ τὰς ἀρίστας συνθήκας καὶ δὲν θὰ σᾶς περιγράψω, ὅλο τὸ θαυμάσιο ταξείδι μας ἀλλὰ θὰ φθάσω στὸ τραγικὸ συμβάν μας στὴ Σιγκαμπούρη.

«Ὁ πλοίαρχος εἰδοποίησε τὸν πατέρα μου ὅτι εἴχαμε πάθη μία μεγάλη ἀβαρία καὶ θ' ἀναγκαζόμαστε νὰ μέναμε δέκα μέρες γιὰ ἐπισκευή.

«Ὁ πατέρας μου ἐπειδὴ ἐβιαζόταν ἐσυνέχισε τὸ ταξεῖδι του μὲ ἀτμόπλοιο τῆς γραμμῆς κι' ἐμεῖς ἐμείναμε στὸ λιμάνι τῆς Σιγκαπούρης. Ἔτσι εἴχαν τὰ πράγματα ὅταν λαμβάνομε τηλεγράφημα τοῦ πατέρα μου ποὺ μᾶς ἀναγγέλει ὅτι ἐπέστρεφε στὴν Ἰσπανία, γιατὶ τοῦ εἶχε τύχει κάποια ἐργασία ἀπρόβλεπη καὶ θὰ διέκοπτε τὸ ταξεῖδι του.

«—Αὐτὸ εἶναι δυσάρεστο, εἶπε ἡ μητέρα μου, δὲν μποροῦμε νὰ μείνωμε ἐδῶ ἐμεῖς ἀφοῦ ὁ πατέρας σου γυρίζει στὴν Ἰσπανία. Πρέπει νὰ φύγωμε ὅπως ὅπως.

«Ἐσπεύσαμε ἀμέσως στὸ πρακτορεῖο νὰ πληροφορηθοῦμε ἂν εἶχε βαπόρι γιὰ τὴν Σάϊγκον, ἀλλὰ ὁ ὑπάλληλος μᾶς ἐπληροφόρησε ὅτι τὴν προηγούμενη ἡμέρα ἀκριβῶς εἶχε φύγει τὸ Λόϋδ καὶ σὲ μιὰ ἑβδομάδα πάλι θὰ ξαναέφευγε ἄλλο πλοῖο.

«—Δὲν μποροῦμε νὰ περιμένωμε ἑπτὰ μέρες, εἶπα τότε κι' ἐγὼ καὶ ἀφοῦ ἐξετάσαμε δεξιὰ ἀριστερὰ ἐμάθαμε ὅτι ἔφευγε ἕνα βαποράκι ποὺ δὲν ἦταν οὔτε ἀναπαυτικὸ οὔτε καλοτάξειδο, μὰ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πάη στὴ Σαϊγκόν. Ὁ ὑπάλληλος ποὺ μᾶς ἔδωσε αὐτὴ τὴν πληροφορία μᾶς ἔδωσε συγχρόνως τὴ συμβουλὴ ν' ἀποφύγωμε ἕνα τέτοιο ταξεῖδι, μὰ τόσο ἡ μητέρα μου ὅσο κι' ἐγώ, ἤμαστε ἀποφασισμένες νὰ συναντήσωμε τὸ γρηγορώτερο τὸν πατέρα μου κι' ἐπιβιβασθήκαμε τὸ ἴδιο βράδυ.

«Δὲν ἐφοβόμαστε τὴ θάλασσα, γιατὶ ἐταξειδεύαμε πολὺ καὶ μὲ ὁποιοδήποτε καιρὸ γι' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνοχλοῦσε οὔτε τὸ κούνημα οὔτε ἡ παντελὴς ἔλλειψις ἀναπαύσεων. Ἕνα μόνο θέλαμε: Νὰ φθάσουμε μιὰ ὥρα νωρίτερα.»

«Ἡ πρώτη μέρα καὶ ἡ πρώτη νύχτα πέρασαν ἥσυχα ὅταν τὸ τρίτο βράδυ ἐνῶ ἑτοιμαζόμαστε νὰ κατεβοῦμε στὴν καμπίνα μας ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου μᾶς ἀναγγέλει ὅτι ὁ ἀσυρματιστὴς εἶχε δεχθῆ ἕνα ραδιοτηλεγράφημα μὲ τὸ διεθνὲς σῆμα κινδύνου: S.O.S.

Χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ πάρη ἄλλες πληροφορίες λόγω της κακοκαιρίας.

«Ἤμουνα κοντὰ στὴ μητέρα μου ὅταν, μᾶς πλησιάζει ὁ πλοίαρχος καὶ μᾶς λέγει μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον:

«—Ἕνα πλοῖο βυθισμένο στὶς φλόγες φαίνεται στὸν ὁρίζοντα.

«Καὶ χωρὶς νὰ δώση περισσότερες ἐξηγήσεις διέταξε ν' ἀλλάξουμε πορεία.

Ἀγνοοῦσα ποῦ εὑρισκόμαστε ἐκείνη τὴν ὥρα, γιατὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐσκέφθηκα τίποτε ἄλλο παρὰ τοὺς ναυαγοὺς ποὺ ἐκινδύνευαν νὰ κοσοῦν ζωντανοί.

«Τὸ βαποράκι μας ἔσπευδε ὁλοταχῶς κι' ὅσο ἐπλησιάζαμε στὸ καιόμενο σκάφος τόσο διεκρίναμε πιὸ καθαρὰ τὶς φλόγες, ὅταν δὲν ἀργήσαμε νὰ καταλάβωμε ὅτι εἴχαμε πέση θύματα πειρατῶν. Οὔτε σκάφος ἐκαίετο οὔτε τίποτε, εἶχαν βάλει φωτιὰ στὴν ξηρὰ γιὰ νὰ τραβήξουν πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν προσοχή μας καὶ ὅταν ὁ πλοίαρχος μας ἔδωσε διαταγὴ στὸν μηχανικὸ τοῦ πλοίου νὰ σταθῆ ἦταν πιὰ ἀργά. Πυροβολισμοὶ καὶ φωνὲς ἀκούσθηκαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη εἶδα τὸν πλοίαρχο μας νὰ ὁρμᾶ μ' ἕνα περίστροφο στὰ χέρι, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως τὸν εἶδα νὰ πέφτη μὲ μιὰ κραυγή.

«Τί ἐπηκολούθησε εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ περιγράψω, μὰ καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ ξεχάσω. Σωστὸ μακελειὸ καὶ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου εἶδα ἀνθρώπους μὲ ἀνοικτὰ τὰ κρανία, ἄλλους νὰ πέφτουν στὴ θάλασσα μὲ φωνὲς ἀπεγνωσμένες ἐνῶ ἡ γέφυρα καὶ τὸ κατάστρωμα ἔπλεαν στὸ αἷμα

«Ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ εἴχαμε καταφύγει πίσω ἀπὸ κάτι σχοινιὰ κι' ἐπεριμέναμε τὸ θανάσιμο κτύπημα, ἀλλὰ φαίνεται ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν ἐθεώρησε συμφερώτερο νὰ μᾶς ἀφίση νὰ ζήσωμε γιὰ νὰ πάρη λύτρα.

«Μᾶς ἔφεραν ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ νησὶ καὶ ἡ χαρά τους δὲν ἐπεριγράφετο ὅτι ἀντελήφθησαν ἀπὸ τὰ διαβατήρια μας ποῖες ἤμαστε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ

Ἕνα πλῆθος ἀπὸ κοῦκλες

Μὴ νομίσετε πὼς ἀστειευόμεθα: Τὰ παιχνίδια, ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν γιορτινή τους μέρα.

Κι' ἂν θέλετε μάλιστα νὰ ξέρετε καλλίτερα ἡ γιορτὴ τῶν παιχνιδιῶν κρατᾶ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα, ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Δεκεμβρίου, ὡς τὰ μέσα σχεδὸν τοῦ Ἰανουαρίου.

Μὴ τὰ ρωτᾶτε πιὰ τὶ προετοιμασίες γίνονται γιὰ τὴν γιορτή αὐτή!

Οὔτε ἡ πριγκηποποῦλες τῶν παραμυθιῶν δὲν ὠνειρεύτηκαν ποτὲ παρόμοιο πανδαιμόνιο.

Μέσα στὶς ἀποθῆκες τῶν μεγάλων καταστημάτων γενικὴ ἀναστάτωσις.

Ὁ παιχνιδόκοσμος βρίσκεται ὅλος σὲ κίνησι.

Ἂν ἀμφιβάλετε, ἐλᾶτε, σιγὰ-σιγὰ μαζύ μας, νὰ ρίξετε κρυφὰ μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς πόρτας, καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὰ χάσετε.

Τὰ σκεπάσματα τῶν χαρτονένιων κουτιῶν σηκώνονται κι' ἀπὸ μέσα ξεπροβάλλουν, λογιῶν-λογιῶν κοῦκλες, ἄλλες μὲ μεταξωτά, ἄλλες μὲ δαντέλλες, ἄλλες μὲ λαμὲ κι' ἄλλες μὲ πλεκτὲς τουαλεττίτσες.

Ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς κοῦκλες αὐτὲς ρίχνει μιὰ ζηλότυπη ματιὰ στὴν πλαϊνή της. Ὅλα κι' ὅλα, ἡ κάθε μιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ πιὸ ὡραία, γιατὶ ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία της.

Καὶ δός του καὶ ἡ τουαλεττίτσες φρεσκάρονται, σιδερώνονται, καὶ δός του καὶ τὰ μαλλάκια κτενίζονται καὶ κατσαρώνονται, καὶ δένονται οἱ φιόγκοι καὶ καρφώνονται τὰ μπουκετάκια, καὶ βερνικώνονται τὰ παπουτσάκια.

Ἔξαφνα ὅμως ἕνας θόρυβος δαιμωνιώδης ἀκούγεται. Νομίζει κανεὶς πὼς βρίσκεται σὲ σωστὸ μηχανοστάσιο. Μὰ τὶ συμβαίνει λοιπόν;

Ἁπλούστατα, αὐτοκίνητα, μηχανοῦλες, ποδηλατάκια, μῦλοι, βαποράκια, ὅλα δοκιμάζουν τὶς χηχανές τους. Λίγο λάδωμα ἀπ' ἐδῶ, κάποιο κούρδισμα ἀπ' ἐκεῖ, κάποια ἐκτροχίασις ἀπὸ τἄλλο μέρος, μιὰ σύγκρουσις πάρα κάτω, καὶ ἡ κουκλίτσες βάζουν τὶς φωνές, εἶναι βλέπετε λίγο νευρικὰ πλασματάκια, ἐνῷ ἕνα ἀλογάκι ἀφηνιάζει, κι' ἕνας καραγκιόζης κουνάει ἀπεγνωσμένα τὶς κουδουνίστρες του εἰς ἔνδειξιν κινδύνου.

Θὰ εἶχε φαίνεται κάποια κακιὰ προαίσθησι, γιατὶ ἔξαφνα μέσα στὸν γενικὸ ἀλλαλαγμὸ ἐνῶ ἕνα ἀεροπλανάκι ἐπιχειροῦσε ἀπογείωσι ἐπάνω ἀπὸ τὸ ράφι παρασύρει μὲ τὴν ἕλικά του ἕνα πελώριο κοκκινόχρωμο κουτὶ κι' ἕνα περίφημο σερβίτσιο τσαγιοῦ πέφτει χάμω καὶ γίνεται θρύψαλα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νεκρικὴ σιγή, ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ δράσις ξαναρχίζει πιὸ ἔντονη, γιατὶ δὲν χωράει πιὰ ἀργοπορία, ὅπου νἆναι θὰ γίνη ἡ ἐκκίνησις γιὰ τὶς βιτρίνες.

Ὁλόκληρο ἀπὸ παιχνίδια

Μιὰ βιτρίνα τῆς Παπαστρατείου Σχολῆς

Ἐκεῖ πιὰ νὰ δῆτε τὶ γίνεται. Τὸ κάθε παιχνίδι θέλει νὰ περάσῃ πρῶτο. Τὸ αὐτοκινητάκι λέει πὼς ἔχει τὰ πρωτεῖα, γιατὶ εἶναι ἡ ταχύτης, τὸ ἄλογο διαμαρτύρεται γιατὶ εἶναι ἡ κομψότης, ἡ κουκλίτσες φωνάζουν ὅσο μποροῦν πιὸ δυνατά, γιατὶ κρατοῦν τὰ σκῆπτρα μέσα στὸν παιχνιδόκοσμο, καὶ μόνο τὸ ἀεροπλανάκι ἀφίνει ὅλους νὰ μαλλιοτραβοῦνται καὶ διαγράφοντας μιὰ ὡραία πτῆσι περνάει πάνω ἀπ' ὅλα κι' ἔρχεται καὶ προσγειώνεται στὸ κέντρο τῆς βιτρίνας.

Μὰ τὴν φανταστικὴ αὐτὴ παρέλασι ἀπὸ τὴν ἀποθήκη στὴν βιτρίνα ὅσο καὶ νὰ σᾶς τὴν λέμε, παιδιά μου, κανείς σας ποτὲ δὲν θὰ τὴν δῆ.

Γίνεται συνήθως τὴ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶσθε, κι' ὅταν τὸ πρωΐ ξυπνήσετε καὶ τρέξετε γιὰ νὰ προφθάσετε αὐτὰ ποὺ σᾶς διηγηθήκαμε θὰ νομίσετε πὼς σᾶς εἴπαμε κανένα παραμύθι!

Ἡ ἡσυχία ἀπεκατεστάθη, κι' ἂν κάνετε μιὰ βόλτα στὰ μαγαζιά, ἢ στὴν ἔκθεσι παιχνιδιῶν τῆς Παπαστρατείου Δημοσίας Σχολῆς, ποὺ ἔχει ἀνοίξη στὸ μέγαρο, τῆς ὁδοῦ Κανάρη καὶ Ἀκαδημίας, θὰ δῆτε ὅλο τὸν παιχνιδόκοσμο, νὰ κάθεται φρόνιμα, καὶ νὰ περιμένη ποιὸ παιχνίδι ἀπ' ὅλα θὰ διαλέξετε, ἀκριβῶς ὅπως σᾶς τὸ δείχνουν οἱ φωτογραφίες μας.

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ RENE VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἔφθασαν ἀκριβῶς πάνω στὴν ὥρα γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν Ζάκ Ρομπὲρ ἀπὸ τὸ νὰ καῆ ζωντανός. Δὲν εἶχε παρὰ μερικὰ καψίμματα ὅταν τὸν ἔλυσαν.

—Τὶ σᾶς συνέβηκε; τὸν ρώτησαν. Ποιὸς σᾶς ἔδεσε; Ποιὸς ἔβαλε φωτιά;

Χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ ἀπολύτως ἀπάντησι ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ ἅρπαξε μία μοτοσυκλέττα ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἔλθη γιὰ νὰ τὸν σώσουν κι' ἔφυγε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα,

—Αὐτὸς εἶναι τρελλὸς! εἶπαν αὐτοί.

Ἀλλὰ ὁ Ζάκ δὲν ἦταν τρελλός. Εἶχε ἀκούσει ὅτι ἐγίνοντο ἑτοιμασίες στὸ ὑπόστεγο ποὺ ἦταν τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Λανδρέλ ἕτοιμο νὰ ν' ἀπογειωθῆ καὶ κατώρθωσε νὰ φθάση τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀρμάνδος Λανδρὲλ ἔδιδε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως...

Τοῦ ἔκαμε ἀπεγνωσμένα νοήματα καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήση.

—Τὶ τρέχει Ζάκ;

—Δὲν πρέπει νὰ φύγετε κ. Λανδρὲλ.

—Γιατί;

—Σᾶς ἔχουν χαλάσει τὸ ἀεροπλᾶνο.

—Ὄχι δά! Καὶ ποὺ τὸ ξέρετε σεῖς;

—Τοὺς τσάκωσα τὴ νύχτα

—Σαμποτὰζ λοιπόν;

—Ἀκριβῶς σαμποτάζ.

Καὶ ὁ Ζάκ διηγήθηκε στὸν πιλότο ὅσα εἶχε ἰδῆ. Μ' ἕναν παράφορο ἐνθουσιασμὸ τότε ὁ ἀεροπόρος ἀγκάλιασε τὸν νεαρὸ ρεπόρτερ καὶ τοῦ εἶπε μ' εὐγνωμοσύνη:

—Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ καλό ποὺ μοῦ ἐκάματε!

Τὸ κόκκινο ἀεροπλάνο ἐδιορθώθηκε καὶ ὁ Λανδρὲλ ἔφυγε μὲ μιᾶς ὥρας μόνον καθυστέρησι οἱ δὲ ξένοι πράκτορες χάρις εἰς τὰς ἐνδείξεις τοῦ Ζάκ κατωρθώθη νὰ συλληφθοῦν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Παρατηρητοῦ» ἐπερπατοῦσε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τοῦ δωματίου κι' ἐφαινόταν πολὺ θυμωμένος

Μπροστά του στεκόταν ἕνας νέος ὡς εἴκοσι ὀκτὼ χρόνων μὲ ὕφος ταπεινὸ καὶ ντροπιασμένο. Ἦταν ὁ Λουδοβῖκος Βαλμπρὲζ ἕνας ἀπὸ τοὺς συντάκτας τῆς ἐφημερίδος.

—Σᾶς βεβαιῶ, κύριε διευθυντά, πὼς ἔκαμα ὅτι μπόρεσα...

Ὁ κ. Μπερνιὲ ἐξέσπασε:

—Ὄχι, ὄχι, δὲν ἐκάματε τίποτε. Σᾶς στέλνω στὴν Χάβρη νὰ παρευρεθῆτε στὴν ἄφιξι τοῦ γιὼτ Ἀραμπέλλα γιὰ νὰ ἐντερβιουάρετε τὸν ἰδιοκτήτη του Σὰμ Βέλιγκτον τὸν διάσημο Ἀμερικανὸ τὸν «Βασιλέα τοῦ Καουτσούκ» καὶ δὲν καταφέρνετε τίποτε.

—Κύριε διευθυντὰ, ὁ Σὰμ Βέλιγκτον μισεῖ τοὺς δημοσιογράφους.

—Ἂν ξέρατε τὴ δουλειά σας θὰ εἴχατε κατορθώση νὰ τὸν πλησιάσετε...

—Κύριε Μπερνιέ, εἶσθε ἄδικος. Δὲν εἶμαι ὁ μόνος ποὺ ἀπέτυχα. Ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἔλθη γιὰ νὰ πάρουν συνεντεύξεις ἔφυγαν ἄπρακτοι. Δὲν μᾶς ἄφησαν οὔτε ν' ἀνεβοῦμε στὸ γιώτ.

—Ἔπρεπε ν' ἀνεβῆτε διὰ τῆς βίας.

—Προσπαθήσαμε, μὰ οἱ ναῦτες μᾶς ἐφοβέρισαν μὲ τὰ περίστροφά τους

—Τότε ἔπρεπε νὰ τὸν παραφυλάξετε ποὺ θὰ κατέβαινε.

—Περιμέναμε, μὰ δὲν κατέβηκε.

Ὁ διευθυντὴς ἔγινε θηρίο

—Ἀ! ὡραῖο εἶναι αὐτό, εἶπε σκάζοντας στὰ γέλια. Τὸ πρωΐ τὸν εἶδαν στὰ Ἠλύσια Πεδία καὶ μοῦ λέτε ὅτι δὲν ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ πλοῖο.

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, κύριε διευθυντά.

—Ἐγὼ ὅμως καταλαβαίνω: Ὅτι εἶχα ἄδικὸ νὰ σᾶς ἀναθέσω αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία. Ἔπρεπε νὰ εἶχα στείλη τὸν Ρομπέρ. αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ τὰ εἶχε καταφέρει.

—Ὁ Ρομπὲρ εἶναι ἄσσος μὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάμη καὶ θαύματα. Θ' ἀποτύγχανε ὅπως καὶ ὅλοι ἐμεῖς.

—Θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ καὶ μιὰ ἀποτυχία του, γιατὶ θᾶταν ἡ πρώτη.

—Δὲν εἴχατε παρὰ νὰ τοῦ ἀναθέσετε αὐτὴ τὴ συνέντευξι καὶ θὰ βλέπατε ὅτι θ' ἀποτύγχανε. Σὲ κάθε πρᾶγμα ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ πᾶν.

—Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλετε ἔστω...

Ἐκατέβασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου του καὶ παρήγγηλε στὴν τηλεφωνήτρια νὰ τοῦ στείλη τὸν Ζὰκ Ρομπέρ.

—Ἄκουσε, Ρομπέρ, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε νὰ παρουσιάζεται, μοῦ χρειάζεται μιὰ συνέντευξις μὲ τὸν ἀμερικανὸ Σάμ Βέλιγκτον γιὰ τὴν πρώτη σελίδα.

—Μὰ, κύριε διευθυντά, ἀπήντησεν ὁ Ζάκ, ἐνόμιζα πὼς εἴχατε ἀναθέσει στὸν Βαλμπρέζ...

—Τοῦ τὸ εἶχα ἀναθέσει, ἀλλὰ ἐδήλωσε ἀνικανότητα, λοιπόν, Ρομπὲρ, σὲ παρακαλῶ νὰ λάβης τὴν καλωσύνη νὰ τὸν ἀναπληρώσης.

—Πολὺ καλά, κύριε διευθυντά, τὰ μεσάνυχτα θὰ ἔχετε τὴν συνέντευξι!

Καὶ ὁ Ζάκ ἔφυγε βιαστικὸς ὁ δὲ Βαλμπρὲζ ἐμουρμούρησε:

—Πολλὴ πεποίθησι ἔχει στὸν ἑαυτό του καὶ μπορεῖ νὰ τὴν πάθη..

Ὁ κ. Μπερνιέ ἐστάθηκε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

—Ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ, κύριε Βαλμπρέζ, ὅτι τὰ χειρόγραφα τοῦ Ρομπὲρ θὰ εἶναι ἐδῶ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα!

Μόλις εὑρέθηκε στὸν δρόμο ὁ Ζάκ Ρομπὲρ ἄρχισε νὰ καταστρώνη τὰ σχέδια του.

Ἔπρεπε πρῶτα νὰ μάθη σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο εἶχε μείνη ὁ Σὰμ Βέλιγκτον. Ἐσκεπτόταν ὅμως ὅτι ἂν εἶχε πάη σὲ ξενοδεῖο θὰ τὸ εἶχε πληροφορηθῆ ὁ τύπος καὶ θὰ τὸ εἶχε ἀναγγείλη. Ἀσφαλῶς λοιπὸν θὰ ἔμενε στὸ σπίτι κανενὸς φίλου, ἀλλὰ πῶς νὰ μάθη ποῦ; Ποῖος θὰ μποροῦσε νὰ τὸν πληροφορήση;

Ἐσκέφθηκε πρὸς στιγμὴν νὰ ρωτήση στὴν Πρεσβεία τὴν Ἀμερικανικὴ, ἀλλὰ ἦταν ἐνδεχόμενον ὁ Βέλιγκτον νὰ εἶχε δώση ρητὴ ἐντολὴ νὰ κρατήσουν μυστικότητα.

Τότε τοῦ ἦλθε μία φαεινὴ ἰδέα κι' ἐφώναξε μιλῶντας μονάχος:

—Εὕρηκα!

Ἀνέβηκε στὸ αὐτοκινητάκι του κι' ἐξεκίνησε ἀμέσως.

Σ' ἕνα τέταρτο εἶχε φθάσει στὴ λεωφόρο Μεσὶν ποὺ ἦταν ἡ Ἀμερικανικὴ Πρεσβεία ἐσταμάτησε λίγο πιὸ κάτω κι' ἐμπῆκε σὲ ἕνα μπὰρ ποὺ ἦταν ἀπέναντι.

Ἀπ' ἐκεῖ ἐτηλεφώνησε στὴν Πρεσβεία κι' ἐπροσποιήθηκε τὸν Ἀμερικανό:

—Ἐμπρὸς! Μοῦ δίδετε παρακαλῶ τὸν κ. γραμματέα; εἶπεν ἀγγλιστί.

—Ποῖος τὸν ζητεῖ; τὸν ἐρώτησαν.

—Ὁ Σάμ Βέλιγκτον, ἀπήντησε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ ὁ Ζάκ.

Πολὺ καλά, σᾶς τὸν δίδω ἀμέσως.

Σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἡ φωνὴ τοῦ πρώτου

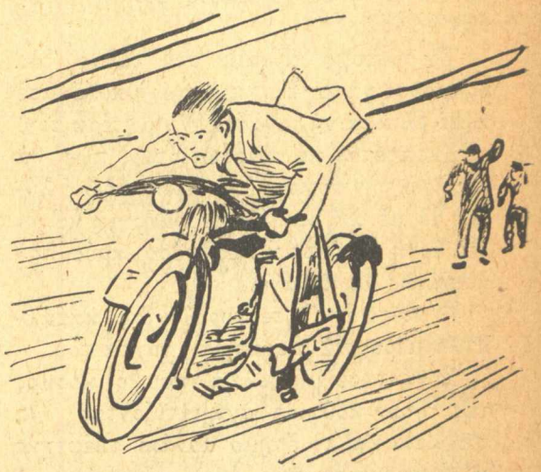

γραμματέως τοῦ ἔλεγε:

—Ἔμπρὸς! Σεῖς, κύριε Βέλιγκτον; Σὲ τὶ μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ κάτι πολὺ ἐπείγον καὶ σπουδαῖον ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ τηλεφωνικῶς. Μπορεῖτε νὰ ἔλθετε μιὰ στιγμὴ στὴ διεύθυνσι ποὺ ξέρετε;

—Πολὺ καλά, κύριε Βέλιγκτον, ἔρχομαι ἀμέσως.

—Ἐσώθηκα, ἐψιθύρισεν ὁ Ζάκ, ἔτσι θὰ μάθω τὴ διεύθυνσι του.

Ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ μπὰρ κι' ἔτρεξε στὸ αὐτοκινητάκι του νὰ περιμένη.

Σὲ λίγο εἶδε τὸν γραμματέα νὰ βγαίνη μὲ τὸ πρεσβευτικὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν ἐπίσημη πόρτα καὶ τὸν ἀκολούθησε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ κατορθωμά του.

Ὁ γραμματεὺς τὸν ὡδήγησε στὴν λεωφόρο Ἀνρὶ Μαρτέν ὅπου ἔμενε ὁ Βέλιγκτον στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του.

Ἡ πόρτα εἶχε τὴν ἐπιγραφὴ Τζέημς Χόρν, ἑνὸς γνωστάτου στὸ Παρίσι ἀμερικανοῦ Τραπεζίτου. (ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΑΡΝΑΚΙ

Μιὰ κατασκότεινη καὶ βροχερὴ νύχτα ἕνα ἀρνάκι ἔτρεχε κατατρομαγμένο ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καθε τόσο σταματοῦσε τρέμοντας κι' ἐβέλαζε καλώντας τὴ μητέρα του μὰ ὁ ἄνεμος ἔπερνε τὴ φωνή του κι' ἡ ἐξοχὴ ἔμενε ἔρημη ὅπως καὶ πρῶτα.

Τὸ δύστυχο ἀρνάκι στὸ τέλος δὲν τολμοῦσε νὰ βγάλη πιὰ φωνὴ κι' ἔχασε κάθε ἐλπίδα νὰ ξαναβρῇ τὴν μητέρα του.

Σκεπτόταν κι' ἀναρωτιόταν, πὼς θὰ περάσω τὴν νύχτα; Ἂν μείνω ἐδῶ ὁ λύκος θὰ μὲ βρῇ καὶ θὰ μὲ φάη, μὰ κι' ἂν δὲν ἔρθη ὁ λύκος κάνει τόσο κρύο ποὺ ἀσφαλῶς θὰ πεθάνω.

Γι' αὐτὸ ξεκίνησε γυρεύοντας κατάλληλο μέρος νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του.

Συνήντησε μία ἐλὴὰ ποὺ ὁ κορμός της ἦταν κούφιος σχηματίζοντας ἕνα σπήλαιο καὶ τὸ ἔρημο ἀρνάκι σκέφτηκε μ' ἀνακούφιση πὼς ἐκεῖ μποροῦσε νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του προφυλαγμένο ἀπὸ τὸ κρύο καί τὸ λύκο.

Μ' ἀλλοίμονο! μόλις ἐπλησίασε ἡ ἐλὴὰ τοῦ εἶπε:

—Φύγε ἀπ' ἐδῶ δὲν θέλω ζητιάνους στὸ σπίτι μου!

Τὸ ἀρνάκι μὲ παράπονο στὴν καρδιὰ ἔφυγε.

Πιὸ κάτω συνήντησε μιὰ τρύπα βαθειά, καὶ πάλι σκέφθηκε: — Ἐδῶ θᾶμαι καλὰ κρυμμένο.

Μὰ μιὰ φωνὴ ξερὴ κι' ἀντιπαθητικὴ ἦρθε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς τρύπας αὐτῆς καὶ εἶπε:

—Φύγε! Ἐδῶ κοιμᾶμαι ἐγὼ ἡ νυφίτσα, πρέπει νὰ κοιμηθῶ ἕξη μῆνες καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐνοχληθῶ.

Τὸ ἀργάκι ἦταν ἕτοιμο νὰ κλάψῃ, ὅταν φθάνοντας σ' ἕνα φράχτη σκέφθηκε ὅτι ἀνάμεσα στὰ κλαδιά του θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ καταφύγιο.

—Μικροῦλι μου-εἶπε ἀμέσως μιὰ φωνὴ γλυκειὰ κι' ἀγαθὴ-ἐγὼ θὰ σὲ περιθάλψω εὐχαρίστως παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶμαι καμμιὰ μεγάλη κυρία. Πρόσεχε μόνο γιατὶ ἔχω πολλὰ ἀγκάθια καὶ θὰ στενοχωριόμουν ἂν σ' ἀγκύλωναν.

—Ἔχω μακρὺ μαλλὶ ἐγώ, εἶπε τὸ ἀρνάκι, παρηγορημένο. Κι' ἐβιάστηκε νὰ κρυφτῇ στὸ φράχτη.

Οὔτε ὁ λύκος μὰ οὔτε καὶ τὸ κρῦο μποροῦσαν νὰ τὸ πειράξουν.

Ὁ φράχτης ὅμως βρισκόταν σὲ ἀγωνία γιατὶ φοβόταν μήπως ἀγκυλωθῇ αὐτὸ τὸ σᾶν μπαμπάκι ἄσπρο πρᾶμα, κι' ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρατᾷ τ' ἀγκάθια του μαζεμένα, κι' ἔτσι δὲν ἐκοιμήθηκε οὔτε μιὰ στιγμὴ ὅλη τὴ νύχτα.

Ἀντίθετα τὸ ἀρνάκι κοιμήθηκε θαυμάσια καὶ τὴν αὐγὴ ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ φράχτη εἶδε μπροστά του τὸν καλὸν Ποιμένα ποὺ ἦρθε νὰ τὸ ζητήσῃ.

Ὁ καλὸς Ποιμένας ἀφοῦ ἐχάϊδεψε τὸ ἀρνάκι ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ φράχτη κι' εἶπε μὲ φωνὴ γλυκειά.

--Εἶσαι ὁ φτωχότερος κι' ὅμως φάνηκες ὁ πιὸ καλὸς καὶ γενναιόδωρος, τὴν ἄνοιξη θὰ πάρης τὴν ἀνταμοιβή σου.

Κι' ἀληθινὰ τὸ Μάρτη ὁ φράχτης γέμισε ἀπὸ ἀνθάκια κάτασπρα ὅπως τὸ τρίχωμα τοῦ μικροῦ ἀρνιοῦ κι' ἀπὸ τότε ἡ φτωχὴ ἀκάνθη πῆρε ἄλλο ὄνομα: λευκακάνθη.

Ἦταν ὁ καλὸς Χριστὸς ποὺ παρακαλοῦσε τὸ ἀρνάκι καὶ ποὺ εἶδε τὴν καλωσύνη της καὶ τῆς ἔδωσε ὀμορφιά.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

ΜΑΡΙΚΑ ΤΖΕΡΑΚΗ—ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

Σὲ τὶ χρησιμεύουν τ' αὐγὰ τῶν μυρμηγκιῶν

Ἐσκεφθήκατε ποτὲ πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ βρίσκωνται ἄνθρωποι ποὺ νὰ ἀνατρέφουν μυρμήγκια ἐνῶ ἄλλοι δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ τὰ καταστρέφουν καὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἐξολόθρευσί τους ;

Λοιπὸν νὰ ποὺ γίνεται αὐτό. Καὶ ξέρετε γιατὶ γίνεται, γιατὶ τὰ μυρμήγκια ἢ μᾶλλον τ' αὐγά τους εἶναι μία πολὺ καλὴ τροφὴ γιὰ τοὺς φασιανοὺς καὶ τὶς πέρδικες. Γιατὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ καταγίνονται μὲ τὸ εἶδος αὐτῆς τῆς κτηνοτροφίας, τὸ ὁποῖον εἶναι ὅσο προσοδοφόρον καὶ τῆς κότας.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν οἱ φασιανοὶ καὶ οἱ πέρδικες εἶναι μικρὰ δηλαδὴ τὶς πρῶτες ἕξη ἑβδομάδες δὲν τρέφονται μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μὲ αὐγὰ ἀπὸ μυρμήγκια.

Χίλια μικρὰ τέτοια πουλιὰ χρειάζονται τὶς πρῶτες ἕξη ἑβδομάδες 3 ὡς 4 χιλιάδες ὀκάδες αὐγά. Πῶς νὰ τὰ προμηθευθῇ ὁ κτηνοτρόφος δεδομένου καὶ ὅτι δὲν εἶναι εὔκολη ἡ συντήρησίς τους ;

Ἄλλοτε ὑπῆρχαν ὡρισμένοι φύλακες ποὺ ἐγύριζαν τὰ δάση καὶ τὰ βουνὰ καὶ ἐσημάδευαν τὶς μυρμηγκοφωλὲς γιὰ νὰ ξέρουν πῶς νὰ τὶς βροῦν ὅταν ἔφθανε ἡ κατάλληλη στιγμὴ νὰ μαζέψουν τ' αὐγά. Ἀλλὰ αὐτὸ ἔπερνε πολὺ καιρό, ἄλλως τε δὲν μποροῦσαν νὰ πέρνουν αὐγὰ πάντοτε ἀπὸ τὶς ἴδιες μυρμηγκοφωλιές, γιατὶ ἔτσι ἡ παραγωγὴ θὰ ἐσταματοῦσε μιὰ μέρα. Ἔπειτα ὅταν τὰ παραενοχλήσουν τὰ μυρμήγκια φεύγουν.

Γιὰ ν' ἀποφύγουν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ ἐπροτίμησαν νὰ ἀναλάβουν οἱ κτηνοτρόφοι τὴν ἀνατροφὴν τῶν μυρμηγκιῶν. Διαλέγουν τὸ καλλίτερο εἶδος δηλαδὴ τὰ κόκκινα μυρμήγκια τοῦ δάσους ποὺ κάνουν μεγάλα αὐγὰ καὶ πολλὰ καὶ τοὺς σκάβουν ἕνα μέρος γῆς μεταφέροντας ἐκεῖ κοντὰ ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὶς μυρμηγκοφωλὲς καὶ διάφορους σπόρους γιὰ τὴν τροφή τους.

Ἡ μυρμηγκοφωλὲς δὲν ἀργοῦν νὰ γίνουν. τὰ μυρμήγκια ἐγκαθίστανται καὶ ἡ παραγωγὴ ἀρχίζει ἄφθονη. Σέ λίγο ἔχει δημιουργηθῆ μία ὁλόκληρη ἀποικία, ὁ κτηνοτρόφος δὲ, ἀφήνει μερικὰ αὐγὰ στὶς φωλὲς γιὸ νὰ μὴν ἐλαττώνεται πολὺ ἡ παραγωγή.

Νὰ λοιπὸν ποὺ ὅλα χρειάζονται.

Τὰ ὑπλότερα σπίτια

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τὴ μανία νὰ βλέπουν τὶ γίνεται στὰ ἄλλα κράτη κι' αὐτοὶ νὰ κάνουν πάντα κάτι παρὰ πάνω, γι' αὐτὸ κι' ἐφθάσανε νὰ κτίζουν σπίτια μὲ 40 πατώματα. Ἡ Κινηματογραφικὴ Ἑταιρία Παραμάουντ ἔχει στὴ Νέα Ὑόρκη ἕνα κτίριο ἀπὸ 38 πατώματα δηλαδὴ ὕψος 125 μέτρων. Κάτω εἶναι μιὰ μεγάλη αἴθουσα ποὺ χρησιμεύει γιὰ νὰ προβάλλωνται οἱ ταινίες. Ἔχει 4.000 καθίσματα μὲ ἴδια τιμὴ καὶ οἱ εἰσπράξεις περνοῦν τὰ 2 ἑκατομμύρια δραχμῶν τὴν ἑβδομάδα.

Στὸ δεύτερο πάτωμα εἶναι ἐγκατεστημένα τὰ γραφεῖα, γιὰ νὰ φθάση δὲ κανεὶς στὸ τελευταῖο πάτωμα πρέπει ν' ἀνεβῇ 780 σκαλοπάτια. Φυσικὰ ὑπάρχουν ἄπειρα ἀσανσὲρ ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν νύχτα καὶ μέρα, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτὰ γιὰ ν' ἀνεβῇ κανεὶς χρειάζεται 18 λεπτὰ τῆς ὥρας ὡς τὸ τελευταῖο πάτωμα.

Ἕνας πρόχειρος ὑπολογισμὸς ἀπέδειξε ὅτι τὰ ἀσανσὲρ μεταφέρουν 92.000 ἐπισκέπτας τὴν ἡμέρα.

Ἔχουν ὅμως καὶ τὰ μειονεκτήματά τους αὐτοὶ οἱ οὐρανοξύστες.

Ἂν πιάσουν φωτιὰ ποῦ νὰ βρεθῇ σκάλα τόσο ψηλὴ γιὰ ν' ἀνεβοῦν οἱ πυροσβέστες καὶ ποία πίεσις θὰ στείλη τὸ νερὸ τόσο ψηλά ;

ΣΑΝ ΜΕΓΑΛΩΣΩ

—Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιασθοῦμε.

—Ἐμεῖς οἱ τρεῖς εἴμεθα τρία ἀδερφάκια:

—Ἡ Ἑλενίτσα κι' ἐγὼ εἴμεθα δίδυμα. αὐτὸ θὰ πῇ πὼς ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε στὴν μητερούλα τὴν ἴδια μέρα, κι' ἡ μητερούλα, γι' αὐτὸ μᾶς φωνάζει χαϊδευτικά : «Γλυκό μου ζευγαράκι!»

Ἡ Ἑλενίτσα εἶναι μιὰ συμπαθητικιὰ κοπελλίτσα. ἐγὼ εἶμαι πολὺ σκανδαλιάρης. Αὐτό, ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὴν Ἑλενίτσα καὶ τὴν Μπεμπούλα νὰ λένε, πὼς εἶμαι «ὁ ἀγαπημένος τους Γιαννάκης!»

Τὸ σκυλάκι μας, ὁ Ντὶκ δὲν μᾶς ἀφίνει οὔτε βῆμα, καὶ κάθε ἀπόγευμα ἀφοῦ πιοῦμε τὸ γάλα μας κατεβαίνουμε οἱ τρεῖς μας μαζὺ μὲ τὸν Ντὶκ στὸν κῆπο καὶ περιμένουμε νὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας.

Ὥσπου ὅμως ν' ἄρθῃ αὐτὴ ἡ ὥρα μὴν τὰ ρωτᾶτε τὶ κάνουμε. Τρέχουμε, παίζουμε, κυνηγητό, παίζουμε κρυφτοῦλι, κόβουμε λουλούδια καὶ φτιάνουμε ἕνα μεγάλο μπουκέτο ποὺ προορίζεται γιὰ τὸν καλόν μας πατέρα.

Ὁ Ντὶκ ἀκούει τὰ βήματά του πάντα πρῶτος, καὶ μόλις τὸν ἀκούσουμε νὰ γαυγίσῃ ξέρουμε πὼς πρέπει νὰ τρέξουμε καὶ ν' ἀνοίξουμε τὴν καγκελένια πόρτα.

Τὶ χαρὰ ὅταν φθάσῃ πιὰ ὁ πατέρας, εἶναι τόσο γελαστός, τόσο εὔθυμος καὶ τόσο καλὸς μαζύ μας!

Μᾶς πέρνει καθένα μὲ τὴν σειρά του στὴν ἀγκαλιά του καὶ μᾶς φιλεῖ πολὺ πολύ... Κι' ἔπειτα τρέχομε ἀπὸ πίσω του μέσα στὸ σπίτι.

Καὶ ξέρετε, θὰ σᾶς πῶ ἕνα μυστικό, θέλω νὰ γίνω ἴδιος μὲ τὸν πατέρα, σὰν μεγαλώσω.

... περιμένουμε νὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Τὰ Χριστούγεννα τῶν Ὀρφανῶν

Χριστούγεννα ξημέρωσαν
καὶ ὅλα τὰ παιδάκια
Παίζουν, χορεύουν καὶ γελοῦν
γεμάτα παιγνιδάκια.

Μὰ σ' ἕνα σπίτι φτωχικὸ
στὴν ἄκρη στὴ γωνιὰ
Δύο παιδάκια κάθονται
μονάχα τὰ ὀρφανά.

Δὲν παίζουνε οὔτε γελοῦν
οὔτε ἔχουν παιγνιδάκια
Μόνο ἔχουνε παράπονο
καὶ δάκρυα στὰ ματάκια.

Ἡ μάνα βρίσκεται βαρειὰ
ἀπάνω στὸ κρεββάτι,
Καὶ μέσα εἰς τὸ σπίτι τους
δὲν πέφτει ἕνα μάτι.

Φιλάνθρωπο καὶ σπλαχνικὸ
νὰ δώσῃ μιὰ βοήθεια,
Γιατὶ κανεὶς δὲν γνώρισε
τὴ δυστυχία στ' ἀλήθεια.

Πατέρα εἶχανε κι' αὐτὰ
στὸν πόλεμο ἐπῆγε
Καὶ θάνατο σὰν Ἕλληνας
στὴ μάχη ἀπάνω ηὗρε.

Ἡ μόνη τους παρηγοριά,
κι' ἡ μόνη τους ἐλπίδα,
Εἶνε πούμειναν ὀρφανὰ
γιὰ τὴ γλυκειὰ πατρίδα.

Λέει στὴ μάνα τό μικρὸ
μὲ μάτια βουρκωμόνα :
Σήκω, μάνα, δὲν ἔχουμε
ἄλλον ἀπὸ ἐσένα.

Προστάτη ἄλλον δὲν ἔχουμε
νὰ μᾶς παρηγορήσῃ
οὔτε πατέρα τὰ ὀρφανὰ
τὸ σπίτι μας ν' ἀνοίξῃ.

Παρθένα σὲ παρακαλῶ
γλυκειά μου Παναγία
Δόσε εἰς τὴν μανοῦλα μας
μονάχα τὴν ὑγεία.

Γιατὶ θὰ μείνουμε ὀρφανὰ
εἰς ὅλα μας τὰ χρόνια
Ρακένδυτα καὶ δυστυχῆ,
μέσα σὲ καταφρόνια.

Μιλ. Κῦρος

Τὸ βιβλίο τῆς Ζωῆς

Ἕνα βιβλίο εἶναι ἡ ζωὴ
Καὶ ἔχει φύλλα τόσα
Καὶ εἶναι σὲ μιὰ ἄγνωστη
Σὲ μιὰ καινούρια γλῶσσα.

***

Τὴν γλῶσσα αὐτὴν κανεὶς
Ποτὲ δὲν τὴν καλομαθαίνει
Παρὰ τὴν ὥρα τὴν στερνή
Τὴν ὥρα ποὺ πεθαίνει.

Ἀστρονόμος

ΣΤΗΛΗ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ἦταν κρύο δυνατό, κι' ὁ ἄνεμος ὅλο καὶ δυνάμωνε. Ἐνῶ πήγαινα κατὰ τὸ σχολεῖο, ἀντικρύζω στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου ἕνα δύστυχο γέρο κατακουρελιασμένο, νὰ τρέμη μέσα στὴν παγωνιά.

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινα δισταχτικὸς μὴ ξέροντας τί νὰ κάνω.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ βλέπω νὰ ξεπροβάλη λίγο παρὰ κάτω τὸν Κωστάκη ἕνα καλὸ συμμαθητή μου.

Εἶδε κι' αὐτὸς τὸ γέρο κι' ἀμέσως χωρὶς νὰ χάση καιρὸ τὸν πλησιάζει.

Ὁ γέρος ὅμως ἀποκαρδιωμένος ἀπὸ τὴ δυστυχία του τὸν ρωτᾶ ἀπότομα:

—Τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

—Νὰ σὲ παρηγορήσω, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Κωστάκης, καὶ βγάζοντας μέσα ἀπὸ ἕνα καλαθάκι τὸ μεσημεριανό του πρόγευμα ποὺ περνε μαζὺ στὸ σχολεῖο, τὸ δίνει στὸν δυστυχισμένο ἄνθρωπο.

Τὰ μάτια τοῦ γέρου γέμισαν δάκρυα, καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι εὐλογεῖ τὸν Κωστάκη καὶ τοῦ λέει:

—Χῶμα νὰ πιάνης παιδί μου καὶ μάλαμα νὰ γίνεται ! **Πρόσκοπος**

Ἡμέρωμα..

...Μιὰ ἄσπρη γραμμὴ φάνηκε στὸν ὁρίζοντα· ξημέρωνε. Σὲ λίγο ἕνα κατακόκκινο στεφάνι ἄρχισε νὰ ξεπροβάλλη πίσω ἀπ' τὸ βουνό, ὁ ἥλιος. Ἡ πρώτη του ἀχτίδα ἔπεσε στὸ ἀντικρυνὸ βουνό...

Ὡς τ' αὐτιά μου ἔφτασε, κείνη τὴν ὥρα, ὁ ἦχος ἑνὸς τιτιβίσματος. Δυὸ σπουργιτάκια χοροπηδοῦσαν, σ' ἕνα κλαδάκι ἀμέριμνα. Σὲ λίγο ὁ ἥλιος τὰ ἔλουσε.

Πιὸ κάτω, τὸ γάργαρο νερὸ ἑνὸς ρυακιοῦ, ἀντανακλῶντας τὶς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, λαμποκοποῦσε. Θαμπωμένος, θαυμάζοντας τὰ κάλη τῆς φύσης, προχώρησα ὡς τὸ ρυάκι. Ἔσκυψα, ἀκούμπησα τὰ χείλη μου στὸ νερὸ καὶ ρούφηξα ἄπληστα...Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἥλιος εἶχε ἀνέβη, ψηλὰ στὸ στερέωμα.

Α. Μακρυγιάννης

Τὰ παιγνίδια τῆς Φώφης

Ἡ μικρούλα μας ἡ Φώφη
Εἶν' ἕνα ξανθὸ παιδάκι,
Κάθε μέρα παίζει τόπι
Κάτω στὸ περιβολάκι.

***

Πότε τὸ πετᾶ ψηλά,
Πότε τρέχει νὰ τὸ πιάσῃ
Πότε πάλι χαμηλὰ
Μὰ ὡς τόσο θὰ γελάσῃ,

***

Μὰ ἡ μικρή μας ἡ ξανθοῦλα
Ἔχει κι' ἄλλο παιχνιδάκι
Ἔχει κούκλα τὴν Βεροῦλα
Σὰν μαμὰ μὲ τὸ παιδάκι.

***

Ἔχει καὶ μιὰ ἀρκουδίτσα
Μιὰ μικρούλα καφετιά,
Τ' ὄνομά της εἶν' Ντολίτσα
Ἔτσι τὴν ἐβάφτισε ἡ νονά.

***

Κι' ὅταν εἶναι καλὴ μέρα
Στὸ μπαλκόνι τὰ καθίζει
Φαγὶ μόνη συγυρίζει
Γιὰ τὴν Ντόλυ καὶ τὴν Βέρα.

Σοφία Χανδράκη

Ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο

Φράουλα, Καλὴ Χρονιά.

Προσωπιδοφόρος

ΣΤΗΛΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Βόλος.— Τὸ γυμνάσιον ἀρρένων Βόλου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα γυμνάσια τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως.

Τὴν διεύθυνσιν ἔχει ὁ σεβαστὸς γυμνασιάρχης κ. Ι. Ψιάρης. Οἱ κ. καθηγηταί μας μὲ τόσο ζῆλο ἐργάζονται ὥστε οἱ μαθηταὶ φιλοτιμοῦνται καὶ μελετοῦν πολύ.

Τὸ γυμνάσιόν μας ἐκτὸς τῶν ἄλλων πολλῶν μέσων ποὺ διαθέτει διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν ἔχει καὶ τὴν βιβλιοθήκην του εἰς τὴν ὁποίαν πηγαίνουν ἑκάστην ἑσπέραν, ὅσοι τῶν μαθητῶν θέλουν.

Ἐπίσης πέρυσι ἵδρυσε καὶ προσκοπικὴ ὁμάδα ἡ ὁποία ὅμως κατὰ πᾶσα πιθανότητα θὰ διαλυθῇ διότι ἐνεγράφησαν ὀλίγοι.

Βλάσης Ι. Μακρυκώστας

Βέρροια 9 12-33.— Αὐτοκινητικὸν δυστύχημα ἔπληξε κατ' αὐτὰς τὴν πόλιν μας. Τὸ δυστύχημα συνέβη ὡς ἑξῆς: Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ συνεργείου ἐρεύνης Θρ. Παντελίδης καὶ Κ. Κουτρονίκας μετὰ τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου Λουκᾶ Ἀθανασάκη καὶ τοῦ ἰδιώτου Δ. Τσαμήτρου μετέβησαν διὰ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Ἠλ. Καραγιάννη εἰς τὴν Καστανιὰν διὰ νὰ κάμουν ὑπηρεσιακὸν ἔλεγχον διὰ τὰ ὅρια Καστανιᾶς καὶ ἀγροκτήματος Ἁγιάννης.

Ἐπιστρέφοντας ὅμως περὶ τὰς 6 τὸ ἀπόγευμα εἰδοποιήθησαν περὶ τὸ 850 χιλιόμετρο, ἀπὸ τὸν σωφὲρ ὅτι κινδυνεύουν διότι ἔσπασε ὁ ἄξων. Οἱ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐπήδησαν ἔξω ὁ Τσαμήτρος ὅμως ἡλικίας 74 ἐτῶν πηδῶντας ἐγλίστρησε καὶ ἔμεινε στὸν τόπο. Το αὐτοκίνητο ἐν τῷ μεταξύ, ἐκ κατώρθωσε νὰ σταματήση καὶ ἔπεσε μέσα σ' ἕνα χαντάκι χωρὶς ὁ σωφὲρ νὰ πάθη τίποτε.

Κ. Βλαχόπουλος

Βέρροια, Δεκέμβριος.— Τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἡμέραν Σάββατον ἔγινε συγκέντρωσις τῶν προσκόπων Βερροίας εἰς τὸ Σ.Ε.Π.

Περὶ τὸ τέλος τῆς συγκεντρώσεως ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τοπογράφος κ. Πιτσίλας ἀπέτεινε ἀποχαιρετιστήριον πρὸς τοὺς προσκόπους, προτιθέμμενος νὰ ἀναχωρήσῃ δι' ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Ἐξέφρασε τὴν λύπην του καὶ τὴν ἐλπίδα γρήγορα πάλι νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ συνεχίσῃ τὴν διδασκαλίαν του πρὸς τοὺς προσκόπους.

Ὁ ἐνωματάρχης Κ. Βλαχόπουλος εἰς ἀπάντησιν τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ ἐκ μέρους τῶν προσκόπων διὰ τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερε στὸ Σ. Ε. Π. τῆς Βέρροιας.

Ἡ συγκίνησις τῶν προσκόπων εἶναι μεγάλη διὰ τὴν ἀπώλειαν ἔστω καὶ πρόσκαιρον τοῦ κ. Πιτσίλα.

Μιλτ. Κύρου

Τὰ Χριστούγεννα ἢ χαρὰ τῶν Παιδιῶν

Μέσα στὴ βαρυχειμωνειὰ τώρα ποὺ τὰ χιόνια ἔχουν σκεπάσει ὅλα τὰ βουνά, καὶ τὰ πουλιὰ τρομαγμένα φτερουγίζουν καὶ τρυπώνουν ὅπου βροῦν ἡ γλυκὲς καμπάνες τῶν Χριστουγέννων σκορπίζουν, τὴν χαρμόσυνη μελωδία τους.

Καὶ φτωχὸς ἀκόμη ἂν εἶναι ὁ ἄνθρωπος νοιώθει τὴν χαρὰ τῶν γιορτῶν.

Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους νοιώθουν τὰ παιδάκια, γιατὶ τὰ Χριστούγεννα εἶναι καθ' αὐτὸ ἡ γιορτή τους.

Μ' ἀνυπομονησία περιμένουν νὰ βραδυάσῃ γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ ὁ πατέρας τους τὰ δῶρα.

Καὶ τὰ φτωχὰ παιδάκια πιστεύουν στὰ παραμύθια καὶ περιμένουν τὸν Ἅγ Βασίλη.

Μὲ πόση λαχτάρα περιμένουν νὰ ἔρθῃ ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς γιὰ νὰ βγοῦν νὰ τραγουδήσουν καὶ νὰ μαζέψουν μερικὲς δεκάρες! μὲ πόση χαρὰ τρῶνε τὰ φτωχικὰ γλυκίσματα ποὺ τοὺς ἔκανε ἡ μητέρα.

Μὰ γιὰ σκεφθῆτε ὅμως πόσο μεγάλη θᾶναι ἡ χαρά τους, ἂν τὰ πλουσιόπαιδα στεροῦνε μερικὰ ἀπ' τὰ δωράκια τους γιὰ νὰ τὰ προσφέρουν στὰ φτωχὰ παιδάκια!

Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνῃ τὸ κάθε «Ἑλληνόπουλο».

Ἀστρονόμος

Παιδικὸ γέλιο

Μία ἀωρία

Ὁ Μικρὸς ὁ Τζὰκ ρωτᾶ τὴν μαμά μου:

—Μαμά ὅταν κάνατε τοὺς γάμους σας μὲ τὸν μπαμπά, ἔφαγα κι' ἐγὼ κουφέτα;

***

Ὁ Γιῶργος: Τί ὥρα εἶναι Νῖκο;

Ὁ Νῖκος: Ἡ ἴδια ποὺ ἦταν καὶ χθὲς τέτοια ὥρα.

Π. Στρατηγέας

Οἱ δυὸ ἀγελάδες

Ἔλλη: Βλέπεις αὐτὲς τὶς δυὸ ἀγελάδες;

Λιλὴ: Ναί,

Ἔλλη: Λοιπὸν ἡ ἄσπρη μᾶς δίνει τὸ γάλα καὶ ἡ μαύρη τὸν καφέ!

***

Κωστάκης: Μπαμπὸ πότε τὸ θερμόμετρο δείχνει πὼς κάνει πολὺ κρύο;

Μπαμπάς: Ὅταν εἶναι χαμηλά.

Κωστάκης: Τότε κάνει περισσότερο κρύο στὸ ἰσόγειο, παρὰ στὸ πέμπτο πάτωμα!

Ἀστρονόμος

***

Τοτό, ὁ γιατρός!

Καὶ ὁ Τοτὸς ποὺ τὸν φοβᾶται:

Πέστε του πὼς δὲν θὰ δεχθοῦμε σήμερα γιατὶ εἶμαι ἄρρωστος.

***

Ὁ δάσκαλος στὸ μάθημα τῆς Χημείας:

—Τί ἄλλο περιέχει ὁ ἀέρας ἐκτὸς τοῦ ὀξυγόνου.

Ὁ Μαθητής: Κάποτε καὶ κουνούπια, κύριε καθηγητά.

Λαμιωτάκι

Χριστουγεννιάτικη ἀντίδεση

Χριστούγεννα... γιορτ' ἅγια κι' εὐ-
[λογημένη
Μιὰ μάννα χαίρεται νὰ βλέπη τὸ
[παιδί,
νὰ καμαρώνῃ τὸ Χριστουγεννιάτικο
[δενδρὶ
τὸ στολισμένο μὲ κεριὰ καὶ μὲ παι-
[γνίδια
καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ
ποὺ φέρνουν στὰ παιδιὰ χαρά.

* * *

Χριστούγεννα... γιορτὴ ἅγια κι' εὐ-
/ λογημένη
Μιὰ μάννα, πικραμένη
κυττάει τὸ μικρό της ὀρφανὸ
ποὺ δὲν ἔχει νὰ χαρῇ αὐτὸ
κάτι πῶχουν τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ
γύρω κεῖ στὴ γειτονιὰ

Μπουμπουλ

Ἀθῆναι— Σόλωνος 18α Ὧραι γραφείου 6,30 - 8,30 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξύ μας

Τὸ περιοδικό σας μοῦ ἀναθέτει νὰ σᾶς εὐχηθῶ σὲ ὅλα καλὰ Χριστούγεννα!

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ εἶναι μὲ τὴ σκέψι πολὺ κοντά σας αὐτὴ τὴν ἡμέρα, γιατὶ ξέρουν πὼς τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ πιὸ ἀγαπημένη γιορτὴ τῶν παιδιῶν.

Καὶ μήπως ἔχετε ἄδικο; Δὲν γιορτάζεται τάχα αὐτὴ τὴ μέρα ἡ γέννησις ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ μ' ἀγελικὴ τὴν ὄψι καὶ θεϊκιὰ τὴν ψυχή; Ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ ποὺ μιὰ θεία δύναμις τῶκανε νὰ γίνῃ γιὰ σᾶς τὸ σύμβολο κάθε εὐγενικῆς ἰδέας κάθε ὑψηλοῦ ἰδανικοῦ;

Γι' αὐτὸ γιορτάζοντας τὰ Χριστούγεννα εἶναι σὰν νὰ γιορτάζωμε τὴν γέννησι τοῦ κάθε παιδιοῦ ποὺ κλείνει μέσα στὴν ψυχή του κάτι ἀπὸ τὴν θεϊκιὰ γαλήνη ποὺ σκόρπισε στὸν κόσμο ἡ γέννησις τοῦ Θεανθρώπου.

Κι' ἔτσι τὸ περιοδικό σας εὔχεται σ' ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Ἡ φίλη σας

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Πᾶνον Στρατηγέαν. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὶς καλές σου ἐνέργειες κι' εὐχαρίστως θὰ σοῦ στέλναμε τὰ περιοδικὰ ποὺ μᾶς ζητᾶς, ἀλλὰ δὲν μᾶς γράφεις ποιὸν ἀριθμὸ θὰ ἤθελες. Σχετικῶς μ' αὐτὸ σοῦ γνωρίζομε ὅτι «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναθέσουν στοὺς Παιδικοὺς Ὁμίλους τὴν διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ ὡς ἑξῆς: Ὁ Παιδικὸς Ὅμιλος ἑκάστης πόλεως θὰ ἀνελάμβανε νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ λαμβάνουν τακτικὰ τὸ φύλλο καὶ θὰ εἰσέπραττε ἀπ' αὐτὰ ἕνα τρίδραχμο τὴν δεκαπενθημερία Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ὁμίλου θὰ μᾶς ἔστελνε κάθε φορὰ τὸ εἰσπραχθὲν ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα μονόδραχμα, ἀφοῦ θὰ κρατοῦσε προηγουμένως πενῆντα λεπτὰ ἀπὸ κάθε φύλλο, τὰ ὁποῖα θὰ κατέθετε εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ὁμίλου γιὰ ἀγαθοεργοὺς σκοπούς. Μόλις λαμβάνομε τὸ ἀντίτιμον θὰ ἀποστέλλουμε ἀμέσως τὰ φύλλα, ὁ Ὅμιλος δὲ θὰ ἀναλαμβάνη νὰ τὰ μοιράζη στὰ παιδιά. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀναλαμβάνεις τὴν ἵδρυσι τοῦ Ὁμίλου στὴν Μεγαλόπολι ἐνήργησε καὶ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ καταλλήλως.

Κικὴ Κοντοπρία. Τὸ γραμματάκι σου πολὺ μᾶς εὐχαρίστησε καὶ χαιρόμεθα ποὺ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» τόσο πολὺ σὲ ἐνθουσιάζουν. Ἐλπίζουμε νὰ λάβης καὶ σὺ μέρος στὸν Παιδικὸ Ὅμιλο.

Ρενὲ Ζερβοῦ. Ὁ ἐνθουσιασμός σου μᾶς συγκινεῖ καὶ χαιρόμεθα ποὺ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» συνήντησαν στὴν ὥμορφη Λευκάδα σας τόσο ἔνθερμους ὑποστηρικτάς. Θὰ προσπαθήσουν κι' αὐτὰ νὰ μείνουν πάντα ἀντάξια τῆς θερμῆς φιλίας ποὺ τοὺς δίδετε.

Νῖκον Πολίτην. Ἐλπίζουμε νὰ μὴ ἀποκαρδιωθῆς γιὰ τὸν Παιδικὸ Ὅμιλο πρέπει ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ κορίτσια νὰ σχηματίσετε καὶ σεῖς τὴν ὁμάδα σας. Ἴσως ὅταν ἀποκτήσης περισσότερες γνωριμίες θὰ τὸ κατορθώσης. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς εὐχές σου καὶ δέξου καὶ τὶς ὁλόθερμες δικές μας.

Νικόλαον Κουκουβῖνον. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Ἐλπίζουμε νὰ μᾶς μείνῃς πάντα καλὸς φίλος.

Ἰ. Κοκκινάκην. Λάβαμε τὴν συνεργασία σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.

Βλάσην Μακρυκώσταν. Δυστυχῶς στὸν τόπο σας μόνον τὸν Τάκη Σταυρόπουλον ἔχουμε ὡς συνδρομητή. Περιμένουμε λοιπὸν ἀπὸ σᾶς τοὺς δύο καλοὺς φίλους, ἐσένα δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀ. Μακρυγιάννη νὰ μᾶς τοὺς πολλαπλασιάσετε. Θὰ εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ εὐδοκιμήση καὶ ὁ Ὅμιλος γιατὶ τὸ ἕνα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἀπ. Μακρυγιάννη. Ἡ ἔγκρισις ψευδωνύμου ὁποτεδήποτε κι' ἂν σταλῆ λήγει πάντοτε μὲ τὴν ἐτησία ἔκδοσι τοῦ φύλλου. Ὥστε ἀφοῦ ὡς τώρα δὲν πῆρες ψευδώνυμο, περίμενε νὰ πάρης ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο Μάρτη ποὺ θ' ἀρχίση ὁ δεύτερος χρόνος μας. Ἡ συνεργασία σου θὰ δημοσιευθῆ. Ὁ χῶρος ποὺ διαθέτουμε εἶναι δυστυχῶς περιορισμένος καὶ δὲν προφθάνουμε

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ "ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ,,

Ἄρθρον 2. Ὑπόσχομαι στὸν ἑαυτό μου νὰ εἶμαι φιλαλήθης.

Τὸ δεύτερο αὐτὸ ἄρθρο τοῦ Παιδικοῦ μου Ὁμίλου περιέχει τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας στὴν ζωή.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶναι φιλαλήθης μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ ἀποκτήση τὴν ἐκτίμησι τῶν ἄλλων.

Ὁ κάθενας θὰ ξέρη πὼς θὰ μπορεῖ σ' αὐτὸν νὰ ἔχη ἀπόλυτη πεποίθησι γιατὶ τὰ λόγια του θὰ ἀντιπροσωπεύουν πάντα τὴν ἀλήθεια.

Ἡ ἐκτίμησις δὲ καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν ἄλλων θὰ εἶναι γιὰ μᾶς τὸ πιὸ ἀνεκτίμητο ἐφόδιο.

Β'. Συνεδρίασις Παιδικοῦ Ὁμίλου Βερροίας

Παρόντων πάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀπεφασίσθη ὅπως ἕκαστον μέλος κατσβάλλει 1 δρχ. τὴν ἑβδομάδα γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

Ἀναλαμβάνει τὴν ἵδρυσιν Παιδικοῦ Ὁμίλου εἰς τὴν Μεγαλόπολιν ὁ Πᾶνος Στοατηγέας.

Ὧραι συναντήσεως εἰς τὴν οἰκίαν του 5—6 μ. μ.

πάντα νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε ὅπως θὰ θέλαμε.

Μιλτ. Κύρου. Ἐδώσαμε στὸ πρακτορεῖο τὰς δεούσας ὁδηγίας κι' ἐλπίζουμε τώρα νὰ μποροῦν οἱ συμμαθηταί σου νὰ βρίσκουν «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Διάβασε ὅμως τί γράφουμε καὶ στὸν Πᾶνον Στρατηγέα, κι' ἴσως θὰ μπορούσατε καὶ σεῖς νὰ τὸ ἐφαρμόσετε. Σχετικῶς μὲ ὅτι μᾶς γράφεις γιὰ τὸν κοινό μας φίλο, σοῦ λέμε ὅτι ἐπιθυμοῦμε πρωτίστως κάθε Ἑλληνόπουλο νὰ εἶναι ἀμνησίκακο. Πρέπει νὰ ξέρουμε νὰ δεχόμεθα μεγαλόψυχα τὴν ὑποχώρησι τῶν ἄλλων. Τὶς πνευματικές σου ἀσκήσεις θὰ τὶς κρατήσουμε γιὰ τὸν Διαγωνισμό, ἀφοῦ γι' αὐτὸν τὶς ἔστειλες. Ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος λύνεται ὡς ἑξῆς:

Μέσα στὴν πρώτη φράσι ὑπάρχει πάντα καὶ ἡ ἀπάντησις, γιὰ νὰ τὴν βρῆς φθάνει νὰ ἑνώσης δυὸ συνεχόμενες λέξεις τὴν μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Σὲ συγχαίρουμε ποὺ θὰ συμμορφωθῆς μὲ τὴν παράκλησί μας.

Ἀντων. Μαργαρίτην. Χαιρόμεθα πολὺ γιὰ τὰς προόδους τοῦ Π.Ο.Τ.Ε.Β. καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ δείχνετε ὅλα ἐσεῖς τὰ καλά μας παιδιὰ πρὸς «Τὰ Ἑλληνόπουλα».

Γουΐλλιαμ Πανᾶ. Μόνον ἡ ἔλλειψις χώρου μᾶς ἀναγκάζει κάποτε νὰ μὴ δημοσιεύσωμε τὰς ληφθεῖσας λύσεις. Θὰ δημοσιευθοῦν ὅμως κι' αὐτὲς μὲ τὴν σειρά τους. Προσπάθησε στὸ σχολεῖα σου, νὰ διαδόσης «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Ἂν μᾶς ἐγγράψῃς πέντε συνδρομητὰς θὰ λάβης ἐπὶ ἕνα ἐξάμηνο ὡς δῶρον «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Περιμένουμε τὶς ἐνέργειές σου.

—*Κ. Βλαχόπουλον.* Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν τακτικὴ συνεργασία σου καὶ χαιρόμεθα γιὰ τὴν δράσι τοῦ Ὁμίλου σας. Ἡ δημοσίευσις τοῦ διαγωνισμοῦ σας θὰ ἀρχίση ἀπὸ τὸ ἑπόμενο φύλλο.

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δρχ. 10. Πλάϊ στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Παπαροῦνα τοῦ Βουνοῦ (κ).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 25 Δεκεμβρίου

120. Ἀναγραμματισμὸς

Βγάζω Σ καὶ βάζω Κ
Καὶ μὲ δίχως χωρατὰ
Ἀπὸ νῆσο τοῦ Αἰγαίου
Βλέπω μέγα βασιληᾶ.

Τρελλὴ Πεταλλουδίτσα

121. Ἀπροσδόκητον

Ποιὸ φροῦτο ἀναστενάζει γιὰ λάδι;

Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα

122. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου μία πρόθεσις
Σ' ἄλλο κάτι θὰ κλείσης
Στ' ὅλο τὶς τελευταῖες του
Γράφει κανεὶς θελήσεις.

Κ. Μαλακούτης

123. Κρυπτογραφικὸν

1234567897	= Ἀρχαῖο παιχνίδι
7267897	= Φυσικὸ φαινόμενον
234897	= Ἔκτασις
1236	= Φωτίζει
72523	= Εἶδος σκύλου
23847	= Ἀρχαῖος θεὸς

Ἀλήτης Βασιλεὺς

124. Ἐλλιποσύμφωνον

α—αα—οοι—ωαι

Λαμιωτάκη

125. Αἴνιγμα

Μεσ' τὴν τσέπη εἶμαι κρυμμένο
Καὶ συχνὰ πυκνὰ μὲ βγάζεις.
Σ' ἅγια μπροστὰ εἶμαι κρεμα-
[σμένο
Ἕνα γράμμα ἂν μοῦ ἀλλάζης

Γίνος Βούγας

126. Πυραμὶς

```
        +
      . + .
    . . + . .
  . . . + . . .
. . . . + . . . .
. . . . + . . . .
```

Ὁριζοντίως: Γράμμα, ἀντωνυμία, μνημεῖον Παλαιᾶς Διαθήκης, πολιτικὸς διοικητής, πατὴρ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, μνημεῖον τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας.

Καθέτως: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Παπαρούνα τοῦ Βουνοῦ

127. Γρίφος

```
E   E
E   E
EEEE   λινὸ πουλῶ
E   E
E   E
```

Δ. Ἀντανασιώτης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας μας ὅτι κάθε συνδρομὴ ποὺ θὰ ἐξοφληθῆ μέχρι τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1934 τὸ ἀργότερον, θέλει γίνεται δεκτὴ μὲ ἀντίτιμον μόνον 60 δρχ. διὰ τὴν Ἑλλάδα, σελίνια 4 διὰ τὸ ἐξωτερικόν, καὶ Γ. Δ. 20 διὰ τὴν Αἴγυπτον.

ΛΥΣΕΙΣ Β' ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Φύλλο 12—13

75. Αἴνιγμα. Κοράσιον-Κεράσιον.

76. Ἀπροσδόκητον. Ἕνα πῆχυν, μιὰ παλάμη καὶ πέντε δακτύλους.

77. Ἀκροστοιχές. Μάλτα, Ἥλιος, Δαντών, Ἀρτηρία, Σουρῆς. ΜΗΔΑΣ.

78. Ἐλιποσύμφωνον. Ἡλιούπολις, Ἥλιος, Πολύς, Ἰούλιος, Ὑπό, Ποῦ, Ἵππος, Λύπη.

80. Φωνηεντόλιπον. Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου.

81. Λεξίγριφος. Φα-Σούλι= Φασοῦλι.

82. Ἀναγραμματισμός. Ἔθος—Θεός.

83. Ψαροκόκαλο. Ὁριζοντίως: Κλειώ, λάρος, σῖτος, Ρῆνος, Ρέμος. *Καθέτως:* Ἑλλάς, ρᾶσον, τυρός, Νέρων, μάργα.

84. Φάκελλος. Καθέτως: Παρνασσός, σατράπης. *Καθέτως:* Πένης, σέβας. *Διαγωνίως:* Πόρος, Σῦρος.

85. Ἰνδικὸς Γρίφος. Συν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.